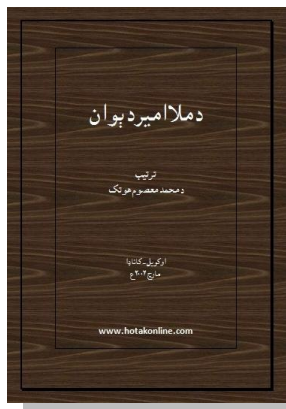

دملا امیرد پوان

ترتیب
دمحمد معصوم هوتک

اوکویل-کاناډا

مارچ ۲۰۰۲ع

Ketabton.com

www.hotakonline.com

دملا امير او دېوان يې

دملا امير د دېوان دغه نسخه ، چي ماد چاپ له پاره تياره كړه ، ماته د ۱۳۲۵ ش كال په سر كي په كندهار كي لاس ته راغله او تركتولو وروسته يې راته څرگنده سوه چي دانسخه دارواښاد حاجي دوست محمد بړېڅ له كتب خانې راوتلې وه^۱. حاجي صاحب مرحوم پخپل قلم ځای ځای د شاعر نوم دنوموړي خطي نسخې پرڅنډو كښلې و^۲.

دملا امير دېوان د حجم له مخي وړوکی دېوان دئ او (۸۰) غزلي او نظمونه لري خود الفبي دټولو پټيو غزلي پكښې سته. دپای پاني يې د (ياء) ردیف ته رسېدلي دي خو څو پاني يې كڼدوي. مادانسخه تر موندلو څو مياشتي وروسته د زېري په جريده (د ۱۳۲۵ ش كال ۹ - ۱۰ گڼه) كي معرفي كړه او دهغي ليكني لنډيز دلته مكرر را نقلوم:

^۱ حاجي دوست محمد بړېڅ د سراج الملت والدين امير حبيب الله خان د پاچهۍ په دوهم كال (۱۲۸۲ ش) په كندهار كي زېږېدلی او د ظاهر شاه د پاچهۍ په شپږ دېرشم كال (۱۳۴۸ ش) په كندهار كي وفات او پخپله پلرنۍ هديره كي ښخ دئ. پلاريې قيام الدين خان او نيکه يې محمد يوسف اخوندزاده نومېدی. د حاجي دوست محمد بړېڅ پېشه سوداگري وه او د څور لسمي هجري شمسي پېړۍ په دېرشمو كلونو كي يې د كندهار د شاه بازار په ختيځه راسه كي د پوښلي چارو شمال ته د خارجي بوټو نولورنځۍ درلود. حاجي صاحب په پښتو ژبه د نثر په برخه كي قلم چلاوه او يوه غني كتابخانه يې درلوده چي د پښتو وپارسي و عربي ژبو خطي نوادر يې پكښې خوندي كړي وو. دده كتابتون په كندهار كي دارواښاد محمد حليم سلېمي (۱۳۸۴ ش مړ) تركتابتون وروسته د خطي نسخود كيفيت او كميت له دركه مشهوره كتابخانه وه. د بايزيدروښان نوې موندل سوې رساله ، چي د علم درسا لې په نامه په ۱۳۲۴ ش كال دارواښاد سرمحقق دوست شينواري په سريزه او سمون په كابل كي خپره سوه ، د حاجي دوست محمد بړېڅ له كتابتون څخه راوتلي وه. د حاجي دوست محمد بړېڅ زوی نور احمد بړېڅ هم د پښتو ژبي ليكوال او د طلوع افغان اخبار پر كاره قلمي همكارو. نور احمد بړېڅ په ځواني كي مړ سو (دی بايدله ارواښاد پوهاند ډاکټور نور احمد بړېڅ سره مغالطه نه سي).

^۲ زه (هوتک) دنوموړي ليک دده د کتابتون دنورونسخود کتلوله خاطر په پېژنم اوزما په کتابتون كي د حاجي دوست محمد بړېڅ په قلم داخوند دروېزه دمخزن الاسلام ځيني برخي سته چي د خپل کتابتون د يوې نسخي اود ارواښاد سلېمي د کتابتون د کومې نسخي تر مقابله کولو وروسته يې ياد اښت کړي دي. د حاجي صاحب مرحوم ليک په نسبتاً ښکلو خطونو كي را تلي سي.

د ملا امیر دیوان

ملا امیر د خور لسمي هجري قمري پېړۍ په سرکي په کندهارکي يوله هغو شاعرانو څخه و ، چي مردف دېوان يې درلود او شعرونه يې دخلکو خولته لوېدلي وو . هسي خوپه پښتنو شاعرانو کي مـورـد (امير) او (امير محمد) په نامه څوتنه پېژنو ، خوپياوړي محقق پوهاند عبد الشکور رشاد د پښتانه شعراء په دريم ټوک (۸۲۷ مخ) کي د امير په نامه يو شاعر معرفي کړی دی ، چي زموږ تـريـبـحـث لاندې ملا امير سره يې ځيني گډ وجوهات سته . دی ليکي : " امير په خټه پوپلزی و ، د کندهار د تلوکان^۳ په کلي اوسېده دده د پښتو مردف دېوان شته او د پارسو او عربي دېوانونو د لرلو په باب يې هم خبري کيږي دده ژوند د ۱۲۹۱ هـ ق کال^۴ په حدودو کي ټاکلای شو او عمر يې تر ۹۵ کالو پوري رسېدلی دی . له دېوانه څخه يې معلومېږي ، چي د ژوند وروستي کلونه يې په گرش (هيلمند) کښي تير کړي دي . "

ددغي ليکني په استناد د ((فرهنگ زبان و ادبيات پښتو)) محترم مولف هم دده يادونه کړې ده . په پښتانه شعراء کي د امير د کلام د (ی) ردیف څلور پښتو بيتونه خوندي دي . زه په غوڅه توگه حکم نه سم کولای ، چي (امير) او (ملا امير) به يوسړی وي . د (امير) په باب خو لوی محقق پوهاند رشاد ليکي ، چي ظريفه او شوخه طبعه يې درلوده . د ملا امير په دېوان کي ماد ظرافت او شوخی صريحه نمونه ونه موندله . خو د عصر او وخت نژدېوالي اود اوږده عمر تېرول او د ملا امير په

^۳ تلوکان د کندهار د پنجوايي ولسوالۍ مربوط کلی دی ، چي د کندهار ښار لويديځ لور ته پروت دی .
شاوخوا يې دانگورو باغونه دي . د پښتو او فارسي ژبي شاعر او د تاليفاتو څښتن ساگرۍ ملا حسن اخوند (۱۳۴۵ - ۱۳۷۷ هـ ق) د همدغه تلوکان دی . فارسي دېوان يې چاپ سوی دی . زما (هوتک) سره يې يوه ښکلې قلمي نسخه سته ، چي د هرات د نائب الحکومه سعد الدين خان د زوی عبدالعلي خان (خان آغا ؟) په پرمابښت د ((محمد رحيم الکوزي قندهاری الاصل ساکن هرات)) په قلم ليکل سوی دی .
^۴ دغه کال په پښتانه شعراء کي ۱۳۹۱ هـ ق راغلی دی ، چي چاپي غلطی ده . دغه غلطی زما په پورتني مقاله کي ، چي په (زيري) جريده کي خپره سوې ده ، بياتکرار سوې ده . د مقالې تر چاپ وروسته ما افاضل استاد په دې باب خبري هم وکړې او ما وعده ورکړه ، چي دغه غلطی به يو وخت سموم . دادئ اوس اووه ويشتمه د مارچ ۲۰۰۶ ع) مي خپله ژمنه پوره کړه .

دملا اميرديوان

دېوان کي د (نهرسراج ويالې) يادونه⁵ (۱) بيا هغه وجوهات دي، چي ددوی ترمنځ شريک دي. د اوسنيو ماخذونو، روايتو او دېوان څخه دا فيصله گرانه ده، چي ((امير)) او ((ملا امير)) به يوشاعروي. په هر صورت زه اوس د ((ملا امير)) په نامه د موجوده دېوان له مخي تاسي ته درېېژنم او دېوان يې درته معرفي کوم. نوره څېړنه به راتلونکي ته پرېږدو. گوندي داسي مواد لاس ته راسي، چي ددې موضوع له سپينېدو سره مرسته وکړي.

زما د کتابتون په خطي نسخو کي د ملا اميرديوان سته، چي نوم يې ((مخبر العشق جديدي)) پرايښی دی. ديوان مردف اودپای له خوانيمگړی دی. دوروستی پاني رکاب يې (خما مقصود) ليکلی دی، چي داکلمات دراتلونکي مخ دلومړي بيت شروع ده. نسخه پر عادي کاغذ په توره سپاهي ليکل سوي ده او دې پر بې سليقي او بېسواده کاتب کار معلومېږي. څرنگه، چي دېوان نيمگړی دی، د کاتب نوم او د ليکلو کال يې نسته. د دېوان پر څنډو څو ځايه ۱۳۲۷ او يو ځای ۱۳۲۸ کښل سوي دي. نه پوهېږم، چي دابه د ليکلو کال يا کلونه وي که يا؟ د دېوان ټولي غزلي اتياوو ته رسيږي او د (ی) ردیف هغه څلوربيته، چي د پښتانه شعراء په دريم ټوک (۸۲۷ مخ) کي خوندي دي، د لته نسته. که (امير) او (ملا امير) يوشاعروي، نو بيا يې دغه بيتونه به په هغو پانوکي وي، چي ضايع سوي دي. د دېوان پيل داسي دی:

له بسم الله وروسته. هذا کتاب مخبر العشق جديدي.

نن مشغول سه په الحمد و په ثنا په دهان کښي دي چلېږي ژبه ستا

⁵ د نهرسراج د ويالې يادونه زه پردې خبره دليل بولم، چي ملا امير په هيلمند کي هم استوگنه کړې ده او احتمالا په ((گرش)) کي.

د ملا امیر دیوان

هر بنده لــــره لازم ثنا گويي ده په قرآن کښي بيان کړي پاک مولا

++++

له دېوان څخه يې مادده د ژوند په باب زيات مشخص ټکي ونه موندل .
دامير حبيب الله (۱۳۱۹ - ۱۳۳۷ هـ ق) يادونه يې خوځايه کړې ده:

د سراج المله والدين بنـــــــه د بده ده
ملا امير دده دوعاگوۍ^۶ نه دفرنگ يم

او يا:

د پردي عـــــــمرد امير حبيب الله وي
تر سايه لاندي ناست امتيان ستا محمده
تل مشغول د قندهار پـــــــه آبادي ده
اوس مشغول په نهر سراج نهرا علی محمده
نهر سراج به خدای معمور که وخت نژدې دی
ملا امير فقير دوعاگوۍ ده هر صبا محمده

د نهر سراج واله (و ياله) په ۱۳۲۵ هـ ق کال دهيلمند له رود څخه افتتاح
سوه^۷

د دېوان د (ب) ردیف ديوي غزلي مقطع داسي ده:

ديارلس صدۍ هــــم شپږ ويشت کاله
ووتېر شوي ملا امير بيان کوي له هره باب

^۶ ((دوعاگوۍ)) بايد دوي څپې ولوستل سي.

^۷ حبيبي - عبدالحی پوهاند - د افغانستان تاريخي پېښليک - ۲۲۲ مخ

دملا امیر دیوان

دیارلس سوه شپړویشته هـ ق کال دامیر حبیب الله دپاچهۍ اووم کال
دئ. له دې ټولو خبروڅخه څرگندېږي، چي دامیر حبیب الله دپاچهۍ
دوران دملا امیر د شاعرۍ د اوج زمانه ده. په دغه وخت کي دی سپین
ږیری دئ ځکه وایي:

ملا امیر په سپینه ږیره تل ژړا کړي
راشه زما پر غریبۍ وکړه پوښتنه

++++

اشعار یې دده پر علم او پوهي باندي شاهدي ورکوي. دتصوف خوا یې
درنه ده. اخلاقي شعرونه هم لري. له اشعارو څخه یې معلومیږي، چي
ملا امیر په سلوک کي دنقشبندیه طریقي پیرو دئ. دسلوک اوسیر
پړاوونه داسي بیانوي:

دوحدت له باغه درخته رابنکاره شوه
نه یې مثل پــــه زمین لکه نشتر و

.....

دتوحید ترسوزن ووزه که یکتا یې
که دوتا یې ځان یکتا کړه یک بشر

.....

محبت دخدای نــــهال پر خپل زړگي کړه
او بـــــــوه یې په چشمه د شریعت
اســــم ذات د زړه صیقل د سالکانو
تصفیه د زړه راځي پـــــــه طریقت
بیابه کشف و کرامات درته حاصل شي
پوشیده لــــره دا حال د حقیقت
معرفت مي شناخت دخدای پر خپل طاقت ده

دملا اميرديوان

((ملا امير)) تعريف کـــوي دمعرفت

په دېوان کي يې يوه تقريبا بشپړه فارسي غزله او خوشير وشکر
بيټونه سته. فارسي شعريې د ټيټي سويې شعردئ او خوندورنه دئ.*

+++++

+

دادهغي ليکني لنډيزو ، چي ماشل کاله وړاندي دکابل په زېري جريده
کي خپره کړې وه⁸ . تردې وروسته مي د دېوان قلمي نسخه د چاپ له
پاره تياره کړه. اود تيارسوي متن يوه برخه مي (د ق ترديفه) پخپل
خط په يوه جلا کتاب کي پاکنويسه کړه اونور کار له گران هيواد څخه
دراوتلوله اسيته نيمگورپاته سو. دامتني او خطي اصل يې له هيواده
راته زمامورکراچي ته راوړساوه اومايياله خانه سره کاناډاته
راوړ(۱۹۹۲ع). سړکال مي دکاغذوله منځه دامتني راوايست له سره
مي وکوت او کمپيوټري چاري مي يې بشپړي کړې اودخپلو هغو ليکنو
په تاخچه کي به يې کښېږدم، چي زماناچاپ اثار د چاپ په انتظار
پکښې پراته دي.

دنوي کتني په ترڅ مي لازمه وبلل داخوتيکي نورهم پر خپله پخوانۍ
ليکنه باندي ورزيات کړم:

ملا اميردمتوسطي درجې ملا ، دټيټي سويې شاعر، دلورجوش و
خروش مخلص سالک دئ اوپه سلوک کي دنقشبنديه طريقي لاروی
دئ. دېوان يې له يو څو غزلو پرته نور ټول د سيراو سلوک مسئلوته وقف
کړئ دئ اود تصوف غامض او پېچلي موضوعات يې په ډېر ساده

⁸ دنوموړي مقالې بشپړ متن زما د ناچاپه اثر "کچکول" په لومړي ټوک ۲۲ مخ کي خوندي دئ.

دملا اميرديوان

شعري بيان کړي دي. دده شعرله لويه سره هم فوق العاده ساده اوله هنري مزيتته خالي دئ اوفني کمزوري، قافيوي نيمگړتياوي اودوزن ناهماهنګي. بې دلوستونکي مخي ته ډېري راځي، خودتصوفي اړخ زياتوب بې دشعري قابليت د نه وړتيا له امله دشعر خوند ورنګ نور هم ورپيکه کړئ دئ. ده ته خپل شعرکله کله دومره لوړ ښکاره سوي دئ چي وايي "پخته کار سالک" به بې بيان پوهېږي (د "ن" ردیف) خو حقيقت دادئ چي دده په شعري مفاهيم بيخي په ساده پيرايه کي بيان سوي دي. شاعرتۀ دسيروسلوک او طريقت پرورشوباندي ځان "بالغ" ښکاري اود "دستار" ترلومۀ لري (د "ع" ردیف) خو ځای ځای بيا پخپله ورته ځان "نا قابل" ايسي (د "ف" ردیف). شاعر دسلوک دلاري خطرات هم له پامه نه دي اچولي اود آيات وحديث په استشهاد وايي چي په طريقت تربل هر مسلک د "ملحدی" خطرۀ ډېره ده (د "ه" ردیف). دی دخطر ځای هم دخپلي تجربې اوپوهي له مخي نويو سالکانوته وربښي (د "ن" ردیف).

شاعر غواړي دځينو کلماتو په راوړلوسره خپله تواضع اوانکسار تمثيل کړي اود ځان له پاره د (کمينه، دون همتۀ....) کلمات کاروي خو ددغو کلماتو مروجي معناوي دعجزو انکسار ښکارندويي نه کوي، بلکي استعمال بې دلاسه لاد شخصيت ددرناوی پله سپکوي.

دملا امير په دېوان کي ديولټاريخي پېښويادونه سوې ده چي مايې دلومړي وار معرفي په ليکنه کي مثالونه راوړي دي اوتاسي بې يوه برخه وړاندي ولوستل (دسراج الملت والدين امير حبيب الله خان، دکندهار دنايب الحکومۀ يادونه اودنهرسراج دويالې دکيندلوکار). ددې پر څنګ دی وطن ته دروسانودراتګ خبرداري اودهغوپه مقابل

دملا اميرديوان

کي دغزا او جهاد هڅونه کوي (د * و * ردیف) چي مادهمدي متن په
(۶۱) مخ (۱) حاشیه کي تبصره پرکړې ده.

دملا امير شعري ژبه په عمومياتو کي دلويديځي لهجې ځانگړتياوي
لري او په خصوصياتو کي بيا دهيلمندا وروژگان دشاوخوا پښتنو ژبه
تمشيلوي. دی ځای ځای د شعري اړتيا له اسبته د کلماتو وروستي
حرکتونه غورځوي او نعمتونه د نعمتون په شکل کارې.

داوه هغه ټکي چي يادونه به يې دملا امير د شعريه پوهېدلو کي مرسته
وکړي.

محمد معصوم هوتک

اوکويل - کاناډا

۲۷ مارچ ۲۰۰۲ع

نن مشغول شه په الحمد وپه ثنا
 په دهه ————— ان کښي دي چلېږي ژبه ستا
 هر بنده ل ————— ره لازم ثنا گوښي ده
 په ق ————— ران کښي بيان کړي پاک مولا
 صد درود و صد ————— لامه دي انعام وي
 له ما خ ————— واره امتي پر خپل پېشوا
 هم پر آل هم ————— پر اصحابو دده باندي
 هم پ ————— رواړه گذشته ووانبيا
 که ظاهر ————— رباطن الف شوې مردانه يې
 په لباس د (ج) په پټ شې س ————— رتپا⁹
 که د (ز) نسبت دي وک ————— رو خپل نفس ته
 پردغه ————— تقصير همېش ک ————— وه ژړا
 ښه محکمه پيال ————— ه نوش دقناعت کړه
 بې صبري ده بدبختي ل ————— وپه بلا
 شفقت د فقير و ع ————— ظ و نصيحت دی
 زياتي نه ل ————— ري قدرت د ضرب پر چا
 را ش ————— و نيسه محکم دربار محکمه¹⁰
 خان ورگ ————— ک ————— په مجلس دا وليا
 هر گناه ل ————— ره زنگه ————— و نه پرزېگي دي
 آئينه د زړه ل ————— ه زنگه ک ————— په صفا
 که صادق يې یک بيني یک جهتي ک ————— ه
 د تو حيد پر لار ت ————— لای نه شی دو بين بيا

¹⁰ دانیم بیټی کټ مټ ولیکل سو

د ملا امیر دیوان

گمراهان د زمانې تر حساب تېر دي
(ملا امیر) کناره شه له هر چا

که ساقی راکه جامونه دکـــوثریا
په کارنه لـــرم دنیاو سیم و زریا
هست می ستا په هست موقوف ده فضل و کړې
پر خپل هست باندي دهست و کـــړه نظریا
په نظر دکام لـــانومی منظور کړې
معتکف دي د دربار لـــم هم د دریا
ممکنات چي رب پیدا کـــړه په قدرت خپل
دا هـــمه دي نښاني د پیغمبریا
هیڅ د حسن سیال (بې) نشته په دنیا کښي
سیالي نه که ستا لـــه رنگه شمس قمریا
چي پیدا یې ستا لـــه رویه کل اشیا کړه
پاک الله پرتا عاشق ، تې¹¹ کړې اظهریا
و دیدن ته دي محتاج شـــاه و گدای دي
که روزي می ستا دیدن شي پـــه محشریا
زه چي مست وړندان لـــه د زمانې یم
د پرستان رندان لـــه دي ستا د دریا
عشق دي هسي سرگردان کړم په عالم کښي
نه پوهېږم پـــه خپل نفـــع و ضرریا
بې صبري می شوه غالبه ستا پـــه عشق کښي
قناعت پیاله که را کـــړې پقدریا
دهجران په اور می لـــه سیخه صنمه
(ملا امیر) که مـــفرح کړې په نظریا

¹¹ تې = ته یې

دملا اميرديوان

صدقـه شه صدقـه شه دل و جان زما
تـرديدن و تـرديدن دخيل جانان زما
يـوديدن و عاشقـانـولـره بس ده
همبـشه دوى ثنا خـوان دي دـخوبان زما
منتـظـر و رتـه و لاږ دي بې اختياره
كـه مـعـمـور شي په ديدن دگل ريحان زما
نـه لـه سـترگـو غاښـېږي نه په سترگو برابرده
لار د عقل نشته چي څرگنده شي سبحان زما¹²
هـيـڅ تـعـلـيـم و عاشقـانـو و تـه نه شي
دواړه كـونـه دي پـرې ايـښي پـرجانان زما
شـاـبـس شـاـبـس د عـاشق پـر هـمت باندي
چي يـك بـين شـو يـك جـهـتـه پـرميدان زما
(ملا امير) غـريـب د و بـين دئ تې¹³ يـكـيـن كړه
ر ب كـرـيـم د هـم ر حـيـم د هـم ر حـمـان زما

چي طالب شـوم د مـطـلـوب
په كال سـلب شـوم مـسـلـوب
هـسـي رنـغ را بـانـدي را غـي
په مـثـال لـكـه اـيـو ب
د عـشـق د ارنـگ سـخـتـه زورده
بې بـصـر كـي¹⁴ عـشـق يـعـقـوب
كـه مـعـشـوق هـر خـو جـفـا كـړي

¹² ددې بيت څپې د غزلي دنورو بيتودڅپو پر پرته زياتي دي.

¹³ تې = ته بې

¹⁴ كـي = كړئ

دملا اميرديوان

وعاشق ته وي مرغوب
 عاشقان چي همپش ژاري
 بيماران دي په مقلوب
 له دي رنځه به روغ نه شي
 بي دي داره د محبوب
 د عشق هسي غالب کار ده
 خوار عاشق کاندې مغلوب
 پخته کار عاشق هغه ده
 چي خپل عشق کاندې محبوب
 که مخلوق تي عشق ظاهر شي
 نه بي نه بولي کتب
 ربه عشق مي پوشيده کړي
 هم پر شرق هم پر غروب
 له نقصانه عشق نگاه کړه
 نفس حاضره پر شمال هم پر جنوب¹⁵
 ملا امير غريب بيان کوي له عشقه
 په مثال لکه مرغه اخلي حبوب¹⁶

له کامله پيال له نوش که په شتاب
 پر هېزي شه له گنا که اجتناب
 خپل باطن کړه پاکيزه له هره حېثه
 ځان لايق کړه چي منظور شي دا حباب
 بعضي خلگ په ظاهر ډېر آراسته وي
 په باطن کي خباثت وي بي حساب

¹⁵ دانيم بيتي څلور څپي زيات دي

¹⁶ حبوب = داني . جمع يې حبوبات دي

دملا اميرديوان

بعضي خلگ په باطن سم آراسته وي
 په شريعت¹⁷ وي هم ملامت هم په کتاب
 دغه دواړه نقصاني په آخرت وي
 چي حاضر شي په ميدان د سوال جواب
 بختور ده چي ظاهر باطن (بي) دواړه¹⁸
 برابر د شريعت شوه د وهاب
 راشه ټينگ پر شريعت شه که دانا بي
 په شريعت به مفتوح شي د جنت باب
 که خراغ د شريعت خدای په لاس درکړي
 وښه نور ته بي عاجز ماه و آفتاب
 هغه څوک چي ردوي حکم د شرع
 خلاص به نه شي د دوزخ د سخت عذاب
 پټ پنهان له خپله خدایه مشغولا کړه
 د صديق د سيني بوی تئ¹⁹ د کباب
 کاملان مي غوصان د عشق د بحر دي
 ځان جهان وځني هېر غرق په درياب
 پيروي د کامل وکړه که صادق يې
 زموږ په لاس ده د قرآن محکم تناب
 ديارلس صدي شپږو بشت کاله وو تېر شوي
 ملا امير بيان کوي له هره باب

که وصال د جانان غـواړې په قيامت
 په اخلاص وپـه تصديق وکړه طاعت

¹⁷ شريعت دلته د عوامو په شان دوه څپه بيز بايد ولوستل سي.

¹⁸ اصل: هغه بختور ده چي ظاهر باطن دواړه

¹⁹ تئ = تلئ

د ملا امیر دیوان

په مجلس د دلبران — ووبه ورگ — شي
 که دې ترک — دد — یازېب وزېنت
 بې — قاده داد — یاهېخ باورنشته
 په — مثال لکه تېز باد ځي — په سرعت
 په — دنیا پسي — لاکه زمانه ده
 ابلیس کاندې — رص غالب تر قناعت
 دانایان مې دې مشغول دیار په مینه
 پروانه که د دنیا په — زیان کثرت
 اولیاء — دای نازولي په — دوه کونه
 ښه دیدار به ور عطا کړي هم جنت
 توکل مو پر خپل — دای زموږ مو منانو
 بې — له — دایه تکیه نشته دراحت
 ښه — قواو همت خوی د مسلمان ده
 د شیطان تاب — عان ډک په — خباثت
 امان را کړي د ابلیس د بده — خوی
 دده — خوی ده گمراهي بل فضیحت
 مقصود ټینګ کړه — سوا پرېږده²⁰
 رضا جوۍ شه د ښه — دای هم د حضرت
 محبت د خدای — هال پر خپل زړگي کړه
 اوبه — یې په — چشمه د شریعت
 اسم ذات د زړه صیقل د س — الکانو
 تصفیه د زړه راځي په — طریقت
 بیابه کشف و کرامات درته حاصل شي

²⁰ د انیم بیټی څلور څپي کم دي.

سوا = ماسوا. او ماسوا د خدای تعالی له ذات پرته نور موجودات او مخلوقاتو ته وايي (غیاث)

دملا اميرديوان

پوشيده لــــره دا حــــال د حقيقت
تــــر عرش پــــورته دي اويازره حجاب
داخل كېږي عا ر فــــان بلند همت
معرفت مي شناخت دخداي پر خپل طاقت ده
(ملا امير) تعريف كــــوي دمعرفت

خوار عاشقه معشوق گوره كه لري استقامت
نن دي وار دئ كه پوهېږي د قرآن په تلاوت
عوام خلق دي مجلس د علما و فقرا كړي²¹
له تاثيرې²² پيدا كېږي تــــوانگري وقناعت
كه راه روېې ســــم پر لار د شريعت شه
رهروي بې شريعته دئ سالک له²³ قباحت
ملحدان په زمانه كي هسي ډېر دي
هيڅ خبر په شرع نه وي نه په ترك د جماعت
موحدان مي مستقيم همېش پر جماعت وي
له ښه خدايه وي ترسان هم له عذاب د قيامت
په لباس د حلم پټ شه سر تر پايه
د حلم لباس دئ هر مومن له مرتبه د شرافت
حلم خوي د انبيا و اوليا دئ كه خبر يې
قهر غضب خوي د شيطان دئ نه دئ خوي د ولايت
غافلان د ياره ذكره، نقصاني په دواړو كونو
عاشقان صفت گويان د دلبرانو په دنيا هم آخرت
كه تر عرش و كرسي لويه دي سينه شوه

²¹ اصل: عوام خلق دي مجلس د علما و فقرا كړي په هردم.

او تر لاندې بيا ورته كښلي دي: د عالم مجلس كوه كه ته دانا يې

²² له تاثيرې = له تاثيره يې

²³ سالک له = سالک لره

دملا امیردیوان

سوا الله به هسي غرق سي لکه فرعون هم جاهت²⁴
 (ملا امیره) پر عمل هیخ تکیه مه کړه فضل غواړه
 دغه لوی فضل عظیم دی چي یې درکړ هدایت

د خوبانو سردار تئ²⁵ پاس پر اسمان خوت
 تېر تر عرش و تر کرسی پر څښتن گران خوت
 چي مشغوله پسه صلوت طیبات شو
 هرگفتن یې درمرجان تر بنه دهان خوت
 د امت غم یې زرغون پر پاک زرگي و
 هېر یې نه و چي دربار ته د سبحان خوت
 پر دربار د حق تعالی یې قدر وېر دی
 وربخښل یې امت ناز یې چلان خوت
 گفتگوی د گوی مگوی یې سره و کړ
 گوی بیان د شریعت دین یې روښان خوت
 د مگوی خبري پتي له هر چا دي
 پاک حبیب رب منع کړی ډېر یې زیان خوت
 طی شوه نه فلک اتلس کاله یوه شپه وه
 بې مثاله بنه مجلس د دوی تر میان خوت
 پنځه فرض لــــمونځونه شب و روز شول
 که چا ترک کړه آخرت لري²⁶ تاوان خوت
 پنځه فرض²⁷ چي ادا پسه جماعت شي
 خدای رسول به شي راضي دی په ښکان خوت
 مومنانو امر ونهی ټول پر خای کړی

²⁴ جاهت:

²⁵ تئ = تلئ (د کندهار کړدود)

²⁶ لرې = لره یې ، ته یې

²⁷ فرض کلمه دلته دوي څپې باید ولوستل سي .

دملا اميرديوان

نصیحت د (ملا امیر) پـــردل و جان خوت

زموږ و تا ته دی سوالونه یا مغیث²⁸
له تا غواړو ډک جامونه یا مغیث
حاجتمند درتـــــــــــــــه ولاړ دي بې شماره
فریاد رس یې، له تا غواړي حاجتونه یا مغیث
حاجت زما ده ستا رضا پـــه دواړو کونو
د رضا دي طلبگار یـــم په عمرو نه یا مغیث
هیڅ مقصود مې په ظاهــــــــر باطن بل نشته
ستا رضا ما خلاصوي له هر غمونه یا مغیث
ربه قطع انتظار د خــــــــوار عاشق کړې
رحم وکړه دیدار وکړه ته پر وکړه کرمونه یا مغیث
هر عــــــــاشق چي وي صادق په محبت کښي
تر چشمانو یې خو ناب وهي موجونه یا مغیث
و خپل یار ته سل نظره د عاشق وي په هر دم
یو نظریې ستا دوا دئ د زخمونه یا مغیث
رد، قبول دواړه مـــــــــوقوف ستا په رضا دي
و بنده ته څه معلوم دي ستا حکمونه یا مغیث
مومنان مې مقبولین په دوه جهان کښي
د تقوی توکل ډېر دي اجر تـــــــــونه یا مغیث
ښه خلعت خدای د ایمان و مـــوږ (ته) را کړئ
موږ پر دا خلعت همېش کړو شکر تونه یا مغیث
پاک قرآن دي راستولئ لـــــــــوی انعام ده
پکښي ډېر د حل حرمت دي بیانونه یا مغیث
زموږ ایمان پر پاک الله هم پر قرآن هم پر رسول ده

²⁸ مغیث (دیمیم په پېښ) فریاد رس، هغه ذات چي فریاد ورته کېږي

د ملا امیر دیوان

د (ملا امیر) پر زړه ډېر د عشق داغونه یا مغیث

په کـــوڅه کي دي ولاړ دي رقيبان کج
همېشه راتـــه قـــهر يري غمازان کج
جنگ جـدل مي له خپل نفسه شب و روز ده
بل پـــر څنگ راته ولاړ ابليس شيطان کج
په خپل فضل دي اسباب د جـــهاد راکړ
په اسم ذات ســـره و هممه کافران کج
د مومن زړه مي تـــر عرش عظيم لوی ده
اته برجـــه پر ولاړ د بنمن حيران کج
روح بادشاه عـــقل وزير ده که يې گوري
نفس شيطان ورتـــه ولاړ دي پر ميدان کج
بنه تقوی و همت و کـــړه مدت ورکړه
اته برجـــه کـــړه محکمه له نقصان کج
بيغمي هيڅ پـــه کار نه ده د د بنمن دار له²⁹
د جـــرس په شان بيدار شه هم نالان کج
که غا فـــل شوې له طاعته له اذکاره
و بېر بړه لـــه دوزخه لـــه نيران کج
محکمي دا اته برجـــه په طاعت وي
د غا فـــل روح (مي) بندي ده د شيطان کج
سنگـــدلان چي بې ديني که سبب دا ده
د معصيت په رنگ يې رنگ ده دل و جان کج
هغه څوک چي توبه گار شي زړه يې پاک شي
رب غفور ده هـــم رحيم ده پر عصيان کج
هر مومن چي توبه گار د ما مضي³⁰ شي

²⁹ له = لره

د ملا امیر دیوان

له آينده و ځان ساتي له هر زيان کچ
اول ځان ته نصيحت کړم بيا و بل ته
(ملا امير) بيان وکړ³⁰ د هر توان کچ

عاشقان سينه سوزان غواړي قدح
و دربار ته دي ولاړنالا ن گريان غواړي قدح³²
هر عاشق چي دهجران تر مقام تېر شي
گويانو شو پيدا، وایم نشر³³
بې صبري راڅخه هېر صبر سکون کړ
اوس له ډېرې تلوسې شوم سينه شرح
په باطن کي درياب په جوش خروش ده
پټ پنهان³⁴ يم پکښې غرق زه يم فرح
خامکاران دي زيانکاران تر هغه وخته
چي تمیز ورمعلومېږي د نيکۍ هم دا قبح
چي آهن رنگه جوش ونه که په اور کښي
يوه کيلي کله جوړېږي چي به قلف شي په افتح
که د عشق په اور کښي نفس سوخته پخته کړي
د زړه نوره دي شي پورته کل زمين کاندې اوضح
شریعت درسول باغ زه يې باغبان يم
(ملا امير) بې ډنگوي هم په ضمني هم په صرح

د فراق زهرمي نوش کړي زړه خوله تلخ

³⁰ مامضي: تېرسوی وخت

³¹ وکړ - وکړئ

³² داغزل ډېرې قافيوي نيمگړتياوي لري.

³³ نشر يوراز نظم دئ، چي دهلک د زېږېدلو پړوخت دخوشالي په خاطر په ډله ييزه توگه ويل کېدئ.

³⁴ اصل: پټ پنهم؟

دملا اميرديوان

زمـامـزاج شـو هـفته بيـي لـكه دـبلخ³⁵
 ستا وصال زمـادوا د هـر مرض دـه
 پـه كار نه لـرم دوا د هـندا و جـلخ³⁶
 دو وصال كو خـه دې كـوخـه دـي خلاصـه جـانـانـه
 رقيبان پـه مـخـه را غـلل لـكه مـلخ
 اوس حيران يـم چي پـر كـمـه به تـبر بـرم
 لار به خلاصـه پـه غـره شي كه پـه سـلخ³⁷
 هـسي گـرم دـه بازارد عـاشقـانو
 سـو ربه نه شي د سياه بنـد پـه يـخ كـلخ³⁸
 و عـاشق تـه بيـي ژړا پـه بـرخـه وركـړه
 تل بـه ژاړي چي پـه زړه بيـي خـنجر خـرخ
 هر گـياه مـي پـه باران خوشـحـالي كـانـدي
 (ملا امير) ده ډـر خـوشـحال پـه بـرف پـرخ³⁹

مـو رو پـلار و تـه هـيڅ مـه و وايـه پوچ
 مـر تـبه بـه دـي كـمـتره سـي تـرمـچ
 پاك سـبحـان بيـي بـيان كـسـري پـه قـرآن كـنبـي
 د وـالـد يـنـودئ حـق ډـر و بـاسـه غـچ
 بـيـامـي حـق د اـسـتـا ذـانـو دـه بـي شـماره
 نـبـه مـحـكم بيـي تـيـنـگـوه لـكه سـپـين گـچ
 بـيـا حـقـونه پـر هـر چـا د عـلـما و

³⁵ وايي د بلخ هوا يوه هفته سره بله توده وي. دلته دغه ټكي ته ضمني اشاره ده.

³⁶ په اصل کې (جلخ) ته كښلي دي: نام وطن است

³⁷ غره د مياشتي لومړۍ ورځې ته او سلخ د مياشتي وروستۍ ورځې ته وايي.

³⁸ په اصل کې (كلخ) ته كښلي دي: سردۍ سخت

³⁹ اصل: فرخ. خوځنگ ته يې بيا ورته كښلي دي: فرخ شبنم راگويند. شبنم ته خوپه پښتورپڅه وايي او دلته يې دشعري ضرورت له امله (پرخ) ليكلي دي.

د ملا امیر دیوان

د نبي مـــــيراث يې وړې دى پـــــه پچ
يو مومن پـــــربل مومن لـــــري حقونه
بڼه محبت سره کـــــوئ شيطان که تچ⁴⁰
له کفارو بـــــه همېش منازعـــــه کړو
له کفارو ســـــره دى زمـــــوړد دين غچ
که خپل شېخ که دبل شېخ ته دست بوسي کړې
تاله فيض وبرکت لاس يې کـــــره مچ
تر کـــــوه خپلـــــه رضا دبل دپاره
د مومن وزړه تـــــه گـــــوره نه يې لچ
(ملا امير) فقير که هـــــر خو نصيحت کړې
دانايان خداى پـــــو هو لي د جاهلode خوله وچ

که مـــــرگى در لـــــره راغى ژوندون هيڅ
که وصال در لـــــره راغى بېلتون هيڅ
دانايان پـــــه قيل وقال ډېر خوشحالېږي
و جاهل ته قيل و قال مرگ ژوندون هيڅ
که طاعت دې پـــــه مثال ريگ بيا بان شي
په ريا بـــــه شي برهم لکه گلون هيڅ
خان صدف رنگه صفا کړه پـــــه درياب کښي
بې دريا به سنگ کلوخ هم سفالون⁴¹ هيڅ
در قيمت دى پيدا کـــــړى پـــــه خپل صبر
بې قېمته پيسې ډېر ي د ميسون⁴² هيڅ

⁴⁰ تچ: د غوزارېدلو، لوېدلو آواز (پښتو پښتو تشرېحي قاموس). دلته به د غوزارولو په معنا راغلى وي

⁴¹ سفالون = سفال = کوډري

⁴² ميسون: په معنا يې پوه نه سوم. ښايي د ميسون = ميسو = ښاغلى اړول سوي شکل وي. د شاعر په وخت کې ځيني اروپايي اصطلاحات (انگرېزي او فرانسوي) افغانستان ته رسېدلي وه.

دملا اميرديوان

دمجـنـون د عشق خبري چي باقي دي
 ځني ورک ځان وجـهـان وهم سکون هيڅ
 که مجنون غـونـدي صادق يې نن دي وارده
 دليلی د وصال غـمـ خوره نور غمون هيڅ
 هر عاشق په خپل معشوق پسي مجنون ده
 که معشوق وفا ونه کړه شـوـاخون هيڅ
 که عاشق يې پيروي د پاک قرآن کړه
 بې له خدايه بې رسول له نور حبون هيڅ
 (ملا امير)⁴³ چي همېش ژاړي مراد يې ته يې
 بې له تادي تـوـل باطل واړه سمون هيڅ

دمخلوق پـه صفت مه شه ارجمند
 گمنامي کـړـه چي دي رب کاندې پسند
 که هر څو لږ يذ طـعام و خورې بې ياره
 هيڅ به درنه کړي په خوله وزړه کښي خوند
 په مجلس کښي داشرافـوـنبه ادب کړه
 خبردار شه چي اوازنه کـړـې بلند
 حرکات و سکناات که کلمات وي
 په ادب کښي احتياط کړه که يې هوشمند
 بند و بست دا آخرت کړه که دانايي
 په کارنه ده د دنـيا پر بست و بند
 پردنيا بـه پاته نه شي هيڅ وگـړـي
 که دمت حکم پـرـوشي دخـاوند
 د طاعت دي خدای درکړي اسبابونه
 نفس بندي کړه د طاعت په لوی کمند

⁴³ اصل: ملا امير محمد . مادوزن د وارنۍ له خاطره ونه کښي.

دملا امیردیوان

خان محکم کـــر په دخپل رب و بندگی ته
په عقبا بـــه نیک و بد شي درخـــر گند
بدبختی غلبه کـــرې پر هـــر چاده
(ملا امیره) خان ساته له مکر و پند⁴⁴

خوک بندمه شه د دنیا پـــه زیان و سود
خپل دلبر لـــره ورتگ تاله بهـــر بود
پایمال کـــرې عاشقان جـــفاد ترکو
زه پایمال یم هـــم اسیریم هـــم مفقود
محصل د مـــرگ که در شي سهل کار ده
نه چي درومي ترا ســـمانه د عشق دود
بې وصاله خـــه ژوندون بندگي نـــه ده
د وصال د پاره رډه ســـر پر سجود
که د عـــجر بندگي کـــر په خدای قبوله
ستادرون به شي خوشبوی تـــر لونگ عود
په هـــر غـــم پسي بنادي ده آیات گوره
پاک خلیل شو په امان غـــرق شونم رود
ســـود له خدایه زیان له نفسه پیدا کـــرې
په سبب د نفس هـــلاک شوه عاد ثمود⁴⁵
سخته روځ د آخـــرت زموږ پـــه مخه
اوس باید ده دي استغفار ویل د درود

⁴⁴ په دې نیم بیتي کې (پند) د نصیحت په معنانه دئ راغلی، بلکې (مکر و پند) دواړه اصطلاحاً د چل و فریب په معنا راغلي دي.

⁴⁵ اصل: په سبب د نفس هلاک شوه عاد یان هم ثمود.

عاد و ثمود: عاد د سام بن نوح (ع) له نسله وه. د دوی له پاره خدای تعالی هود (ع) وروڼه خودنافرمانی. له اسیتته د باد په توپان هلاک سول او ثمود د حضرت صالح (ع) امتیان وه. وایي دوی د نافرمانی. له امله ټول و سوځېدل.

دملا اميرديوان

شب وروزده کوچ وباردنبـونـيازمنو
 لکه کوچ کـوي سحاب پـه بهارزود
 دغج جهازراته جوړ کـړی خپل دلبرده
 نه پوهېږم چي به ووزم که به غرق شم په کېود⁴⁶
 وجودي وحدت⁴⁷ مـقام پـرمـنـصـوراغی
 ځني ورک فرق دواجد هم دموجود
 خواړبنده ده درمانده په دوه جهان
 (ملا امير) بيان کـوي خدای يې مقصود

دلبرياري کـړه ټينگه تـر پـولاد
 ځان يې يار کـړه په زاري و پـه فرياد
 ترکـوه خپله رضاديار لـه پاره
 پـه يوه نظـر بـه تا کاندې اوتاد⁴⁸
 ودلـبرته دي معلوم ظاهـر باطن ده
 که تاريخ وي که صفاوي که کساد⁴⁹
 هر سرسری چي دپاکانو مجلس غواړي
 ځان دي پاک کـړي له هر خبته له فساد
 هره درخته چي شيرينه وي په باغ کښي
 پر مالک يې قـدر د پروي تر شمشاد
 که څـوک وکاندي نظـر و حقيقت ته
 بې له خدايه نور مقصود همه برباد
 غيرو باسه له ميانه پـر لار رسم څه

⁴⁶ دانيم بيتی دغزلي تر بحر څلور څپي زيات دي.

کېودته يې په اصل کي کښلي دي: درياي کېود

⁴⁷ اصل: دوحدت وجودي.

⁴⁸ اوتاد دخداي ددوستانو يوه ډله ده اودنړۍ په څلور وگوتو کي تصرف لري.

⁴⁹ کساد: هغه څه چي ناروا وي، يارواج ونه لري يا يې خريدار نه وي (غيث)

دملا اميرديوان

په وصال به به يې معمور شي په خپل مراد
د دنيا په جابه دي هيڅوک غلط نه شي
گاهي سپوروي پسرسمند گاهي افتاد
هغه تخت چي په هواد سليمان تي⁵⁰
خو آخر زير زمين شو يو به بنياد
ابراهيم بن ادهم چي خداي بادشاه کړ
بيا يې ترکه کړه دنيا په دين شونډاد
هر مومن دئ مبتلا په دوه مقصوده
يو ناقص ده بل کامل که لري ياد
د ناقص مي دئ دنيا، کامل ايمان دئ
ته کامله ټينگوه ناقص نامراد⁵¹
کاملان چي جستجوي د آخرت کړي
نيک عمل يې دئ توبه دلاري زاد
اول خان ته نصيحت کړه بيا وبل ته
(ملا امير محمد) ژاړه په فرياد⁵²

کلمه مي ده ويلې ما پرتا محمد
چي له رويه دي پيدا شو ده دادنيا محمد
(وه) راغلي ډېر دينونه تر تا وړاندي
ستاد دين محکمي تېره تر هر چا محمد
نه زمين ونه اسمان نه عرش وکړ سي
امکان نه لري چي بره شي تر تا محمد
خداي درکړي بلندي په دواړو کونو

⁵⁰ تي = تلئ

⁵¹ نامراد ته په اصل کي ليکلي دي: بي فايده

⁵² اصل: ملا امير محمد ژاړه په زاري وپه فرياد

دملا اميرديوان

له اوله يې پيدا کړه لويي ستامحمد
 تــــه سبب يې دهــــمه مسيباتو
 رب سبب کړې دهــــمه واروسوامحمد
 ستاگره پوان به ټينگوم پاکه حبيب
 ستاگر پوان مي شــــريعت مصطفامحمد
 د وحدت په زمــــانه کي تــــوره شپه وه
 تاريخه شوله زايله چي دي نورکړه تجلامحمد⁵³
 چي پيدا کړ پاک سبحان نــــورد حبيب خپل
 دمعشوق يې انعام درکړئ ياک مولا محمد
 ته د غيبو خزانه وې پــــه وحدت کښي
 له و حــــدته راببيرون شوې پردنيا محمد
 مــــابنده لــــره لازم چي تل شاکريم
 چي مشغول يــــم په ثنا و صفت ستامحمد
 اميد و ارد شــــفاعت د پاک رســــول يم
 که شفيع شو⁵⁴ (۲) مابه خلاص کړي له گناه محمد
 پــــه رحمت ســــره بللی پاک الله دئ
 رب بادشاه کــــړئ د جملـه ووانبيا محمد
 يــــولک خير و يشت زره دي لښکرو مقرر
 ته د ټولو هــــم سردار وې هم بادشاه محمد
 ستا په دين سرې⁵⁵ منسو خه کل اديان کړه
 ستار ب مرحوم کــــړي په رشتيا محمد
 ډک روی د زمين ولــــه غفلته يا سروره
 ستاد دين روښنايي شوه ترعرش بالا محمد

⁵³ دانيم بيتي د غزل ترنور و بيتو څلور څپي زيات دي.

⁵⁴ اصل: که دی شفيع شو

⁵⁵ سرې = سره يې

دملا اميرديوان

عارفان چي رسېده که ولا هوت ته
 دغه فيض وبرکت هممه دئ ستامحمد
 له عدمه چي وجود دهستی راغی
 ستاله هسته را پيدا شوه کل اشياء محمد
 سرچشمه يې د جملله وومخلوقاتو
 ته آبخوريې داعلی و دادنامحمد
 عالمان دي وارثان دين پسه روښانه
 ترقيامته ستاد دين دي خيرخواه محمد
 کافران مي تورزاغمان مخونې⁵⁶ تورو
 نه ښاييږي چي به گله شي په باغ ستامحمد
 ربه روی د پاک نبي زه خو ارعاصي يم
 عفوه غواړم معتکف ستاد درگاه محمد
 خدای لوی کړی په لويي ترهـرمخلوق يې
 هم ترعرش هم ترکړسي هم ترسما محمد
 زه فقيرخواريم دوعاگوي دمسلمينو
 هم دواړو علما و فقرا هم اوليا محمد⁵⁷
 په توحيد کښي مي صادق کړې ستا په مينه
 (ملا امير محمد)⁵⁸ دي غلام ده هم گدامحمد
 محمد اسم محضه زمـورډنبي ده
 په نگين کښي نشو شته دانبيا محمد
 دهرمون پر زړه مرقـومه کلمه ده
 (ملا امير) غـريب ده ولي وارخطا محمد

⁵⁶ مخونې = مخونه يې

⁵⁷ دانيم بيتی هم دنورونيم بيتيو په پرتله څلور څپې زيات دئ

⁵⁸ دلته بايد (امير محمد) ټول درې څپې ولوستل سي.

دملا اميرديوان

تخت و بخت زموږ د بادشاه دې برقراروي
 په سراج الملت والدين ده مسما محمد
 ډېردي عمرد امير حبيب الله خان وي
 ترسايه لاندي يې ناست امتيان ستا محمد
 ربه اباد نائب صاحب لــري ترډېره⁵⁹
 اخلاص كښ ده د پيشوا هم د بادشاه محمد
 تل مشغول د كندهـــــــــــــــــاريه ابادي ده
 اوس مشغول په نهر سراج نهر اعلی محمد
 نهر سراج به خدای معمور كه وخت نژدې ده
 (ملا امير) فقير دوعاگوي ده هر سبا محمد

كه له ياره پـــــــــــــــــرياراشي د وصال كاغذ
 پرچشـــــــــــــــــمانو قبلوي د خان پايمال كاغذ
 كه عاشق لــره يې خط د قتل راشي
 و عاشق ته معلــــــــومېږي ډېر د خيال كاغذ
 د منصور چي عشق صادق و حال يې گوره
 پاس پر سردار خندان ورك و جنجال كاغذ
 پايبوسې دي سخته گـــــــــــــــــرانه ده صنمه
 زه به نسمة⁶⁰ و مخ تـــــــــــــــــه ستاد فال كاغذ
 نادیده پـــــــــــــــــرتامين شـــــــــــــــــومه جانانه
 راستولي دي خپل دوست له⁶¹ د جمال كاغذ
 كه مي سرو مال برهم شي ستا په مينه
 (ملا امير) مي نه غواړي د سرو مال كاغذ

⁵⁹ له نائب خڅه يې مراد د كندهار د هغه وخت نائب الحكومه سردار محمد عثمان خان دئ.

⁶⁰ نسمة = نيسمه

⁶¹ له = لره

دملا اميرديوان

امتي يــــم دني خــــيرالبشر سرور
ستادربار کښي تــــر هر چا ده معتبر سرور
له خپل نــــوره پيدا د حبيب نــــور کي
بيا پيدا ده له نور شمس و قــــم سرور
ناسوت پت و د غفلت پــــه تاريخه کښي
ستا پــــه نور سره روښان کوه و شجر سرور
تــــراول اولين ده تر آخــــر آخــــرين ده
په شفاعت سره مخصوص ده په محشر سرور
ستا امت بــــه منتظر د شفاعت وي
د بخښن نارې بــــه کاندې پراکبر سرور
ســــتا امت به و بخښي ته به راضي شي
بيادې بخښه د نيکانو پــــه قدر سرور
د معصيت په رنځ رنځــــور یم دوا غواړم
د (ملا امير) دوا ستا شفاعت ده ضرر سرور

ډېر راغلي ستا غــــمونه زمــــا پر سر
زه خــــو شحال یم ياره مــــه شه مرور
پيدا شوې زما صورت د غــــم د پاره
قبول کــــړې مــــا بنده پر خپل بشر
په معنا کښي لوی نعمت ده غمې⁶² مه کړې
ډېر لذت لــــري تر قند و تــــر شکر
د عشق اورچي پــــه صورت⁶³ ونه لگېږي
که تــــه تــــه وي ته به نه شي اې غريبه

⁶² غمې = غم بې

⁶³ (صورت) بايد يوه خپه ولو ستل سي

دملا اميرديوان

که نه ته وې نه دي زه څه برابر
 په مجلس دخـو برويانوکه ورگډ شوې
 پاکـيزه بـه ځني ځې لکه سپين زر
 تر دوه بـهـره شه⁶⁴ ورتېر هلته مجلس ده⁶⁵
 ته سامع شه دشين هې⁶⁶ د زېروزور
 ستامقصود به تاته تې وجيم⁶⁷ (۲) انعام کړي
 دامقام دهـغه ده چي قبول کړي د(ده) در
 دتـوحيد تر سـوزن ووزه که يکتايي
 که دوتايي ځان يکتای کړه يک بشر
 خدايه (ملا امير) عامل دخپل بيان کړي
 چي تېريزي تر تـوحيد سم برابر

جفا دي اور لگـوي صـنمه ليري کره نار
 ودي سوم سرتريايه خود به کـومه گفتار
 شيرين گفتار دجانانکه شنیده کـم ياره
 ترسرو مال يم ورتېر که کنسېنوست زما پرکنار
 سيمين بدن دد لبر مثل بې⁶⁸ نه وي هيڅوک
 پتنې په اورتل سوځي اوس پرما خواراغي وار
 ستاد بهار بلبلان شيرين زبان دي گـويان
 ليري دي گـرزي زا غانوگل تې⁶⁹ نه وينم لار
 رنځور يم زما مقصود هته بې همپش موجوده

⁶⁴ په اصل کې ورته ليکلي دي: از شهر دنيا و آخرت گذر کن.

⁶⁵ په اصل کې ورته کښلي دي: مراد مجلس مشاهده مياشت

⁶⁶ په اصل کې ورته کښلي دي: سامع قرآن شاه شوبمع عمل صدق

⁶⁷ په اصل کې ورته ليکلي دي: تاج

⁶⁸ بې = به بې

⁶⁹ تې = ته بې

دملا امیردیوان

دواله تاغ—وارمه پردردی پروت یم بیمار
 غمازه مه ک—په هی نه پېژنې خپل پردی
 زه دي دښمن گ—ړندی مخ له درخـم په تلوار
 ستادهجران تلخگي پ—رملازم شبخيزي
 برمن مکن ستمی ع—اشقان هست ناقرار
 ستاد وصال په هوا س—رگردان یم ترآسيا
 من چه ک—نم صنما پروت یم داورپرانگار
 ربه په روی دحبیب ما ک—ړې غالب پررقیب
 تویی گل من عندلیب نیست م—رابی توبکار
 چند س—وزم درآتش تراباشداین روش
 من غ—لام خدمتش م—ران مارازدیار
 ملا امیر هست فقیر م—رید شیخ کبیر
 م—راتوبه برتقصیر عفو خ—واهم زغفار

خ—م زلف توپیچ و تاب لکه م—ار
 ع—اشقان هست تشنه لبه ددیدار
 مجروح شد دل م—ن زدست جان ای صنم
 که دیدار را ک—ړې یاره زما دوا دپرهـار
 موس—م گل گل ، گل میشود شکوفه
 غفلت مکن ای بلبل آمدبتو نـوبهار
 چه گناه ک—رده عاشق دل و جان برده معشوق
 امانت کی میدهی ، دلبره و ک—ړه تلوار
 هست خندان دلبرم ن—ظربمن فگند
 شب و روزم انتـظار که را بنیکاره شي نگار
 سرگردان ش—وم دلبر استاد دیدن په هوا
 دیدار بمن کن ع—طاخای دکفار وده نار

د ملا امیر دیوان

(ملا امیر) غلام د دلبر ستاد درگاه خاکستر
ربه زاري کـــومه مران زکـــوچه دار

ستا په عشق کښي قبلـــوم د ځان پېغور
هيڅ باک نشته که بر منډ يـــم که سرتور
نام و ننگ را خڅه ورک شو ستا په مينه
اوس د عشق پـــر آس همپش يم زرین سپور
د دنيا کـــور که خراب شي نقصان نه ده
خدای دي نه کاندې خـــراب د عقبا کور
د نيکۍ پـــه زراعت که ځان کـــړې ستړي
پاک الله به شي خوشـــحاله هم غمخور⁷⁰
خـــوی د ترکو دئ چپاود عـــاشقان و
عاشقان واپه مـــغموم په غـــم نسکور
رقيبान راتـــه ولاړتـــوره په لاس دي
نه بېرېرم خدای را کـــړې د عشق اور
که يوزخم د خـــطار ابادي جوړ شي
په يوه گذار هـــزار کـــړم شل او کور
که محـــرم زه د دربار د خپل اشناى شوم
په کار نه لـــرم جنت حور غلمان نور
هغه څوک چي مستغرق فی الفيوضات شي
ځان کـــړي پټ د زمانې د شورشور
يوگوره، يو بوله، يو وينه، يو غـــواړه
(ملا اميره) يک بين شـــه نه يې شب کور

ستاد عشق په شراب گـــرزم مست خمار

⁷⁰ غمخوړته يې په اصل کي کښلي دي: نبي عليه السلام

دملا اميرديوان

له ماورک ځان وچــهــان شوهم قرار
 راشــهــه ونيسه خبرد عــاشقانو
 چي حيات دي که مــمات دي که بيمار
 ستاد عشق په رنگ مي سور درون بيرون ده
 نه پــهــو هېږم چي لاله شوم که انار
 ستاد درخــاوري به کړم په سترگو پوري
 خپل چشــمان روښانوم له گرد غبار
 بې تکليفه مي ناري دي په هررگ کښي
 دهــو هــو او او از نغمه کړي واريه وار
 دتــوبې ونه که هرڅو مېوه داره
 زمــاد ياريه رنگ به نه وي مېوه دار
 که وفا کړې که جفا کړې مراد (دي) خپل ده
 ستا جفا ده سخته گــرانه دوفايم طمعدار
 عــاشقانو ځان سپارلی پر خپل يارده
 (ملا اميره) ځان سپاره پر حق ستار

ځان بېغم کــړه له دنيا څخه لکه مــړ
 ستاد روح شــه با زگذر که تر عرش لوړ
 دا خلاص پــرميدان باندي شه محکمه
 بې اخلاصه و شيطان ســريې شو څوړ
 ربه را کاندې تــوفيق پر طاعت باندي
 د حساب په روځ مامه کــړې په خط پر
 غريبې د دنيا بڼه ده تېرېده کــړې
 د محشر په روځ مامه کــړې غريب اړ
 ستاد بار د عــامو خاصو، منعه نشته
 زه در تلمه رقيب کــړم په بد کړې

دملا اميرديوان

تشنه لب يــــم دو صال جامونه را کړه
ما سیراب کړه تر دښمن مي کــــړه ته لوړ
چي هــــجران دي دو صال له مخه راغی
بې زحــــمته هنجه وړای نه شي کا کړ
هــــرسړی چي کسب وکاندي هلاک شي
په دهان کښي يې هــــرشۍ وي لکه گوړ
ســــتادرباره دپاکانو وودنيکانو
(ملا امير) ده گناه کار په گناه خړ

راشــــه زما د زړه همدمه و کــــړه ناز
لــــه رقيبې مي زړه تلــــخ ده لکه پياز
ستامحبت مي پټ پــــه زړه کښي وساتلی
په آخــــر راڅخه فاش شو د زړه راز
گــــوياني له خپله ســــوزه دهرچاده
څه به وایم ز مــــاهمت شو لکه باز
چي درون د چــــاپخته د عشق په اور شي
عاقبت تــــرد هــــان وزي در په ناز
څه بنده څــــه يې همت څه يې طاقت ده
چي ستاد رله به در شي عــــاشق پایواز
دامید په دریاب غــــرق لکه غواص يم
در به کله په لاس را کــــړي زما د مساز
جا هــــلان مي له طاعته غافلان دي
غفلت وړي گــــويامره دي په مجاز
(ملا اميره) گــــمنامي و خاکساري کړه
خپل ځــــان بوله کم تر ملخ هم تر تاز⁷¹

⁷¹ تاز: یوراز حشره ده. چورچورکه (پښتو پښتو تشریحي قاموس)

دملا اميرديوان

ستاوديدته زمـاډ برکېږي هـوس
محروم مه کـږه ماغـريب لکه مگس
دو وصال دباغ دي سخته گـرانه لارده
گرانه نه ده چي فـرياد کـږم دجرس
ستادديدخيال به ونه وزي زمـاله سره
که رقيب راته غـونډۍ کـږي خاروخس
سمندرنگه سـاکن د عشق په اوريم
نه په مرم نه دوتـولـرمه وس
ديوسف په شـان بندي دغم په شاه شوم
دو وصال کاروان مي شه ډېر وډ پريس
هرمـرغه چي وي ايله په هـواگرزي
چي بندي شي گالـوي بـندد قفس
که وصال غـواږي خدمت په اخلاص وکړه
په هـردم درته حاضر فـريادرس
ستادسترگـوکتووايستم له حاله
پردغـه حال پېژنـم کس وناکس
دايقين ده چي دمـرگ سپاره به راشي
(ملا اميره) تاله خـه خندا هـوس

سـتاپه فضل به خلاصـږم له خناس
تل جهادورسره کـږم يـم په هراس
زمـاپه زړه کښي اچـول دخطر وکاندي
غواږي ما کـږي مسوس⁷² په ډېر وسواس

⁷² مسوس: هغه څوک چې وسوسه ورلوېدلې وي.

دملا اميرديوان

که توفیق می خدای رفیق کرپرده باندي
 پرې بې نه ږدم بې مـــــرگيه په خپل لاس
 چي دښمن دچاپه کورشي حال بې⁷³ څه وي
 زما پرکـــــور همېش ولاړ دښمن آس
 را داخل زما په خـــــونه نفس شيطان شوه
 بندگي مي پـــــه عذاب شوه وکړه قياس
 په تصديق وپه اخـــــلاص عبادت وکړه
 ځان ساته قـــــوي دښمن لـــــري خناس
 ښه صفا کـــــړه روح و زړه په ذکر و فکر
 خپل دلبر لـــــره ورځه صاف ترالماس
 هـــــر عامل به جزا مومي دعمل خپل
 (ملا اميره) نیک پـــــريد وکړه تل پاس

خدای درکـــــړې ډېر دولت سنگ پارس
 ســـــتاپه زړه کښي مکان لکه پانوس
 ددولت دي هـــــوادار ډېر دښمنان دي
 پسې گزري کيقباد هـــــم دقيانوس⁷⁴
 ښه دولت لـــــره زنانونه نگاه کړه
 پـــــر پيره شه که سړدي وي که تموس⁷⁵
 ترســـــه هاره بيداري کړه غفلت مه کړه
 که غـــــافل شوې پرتانغ کوي خروس
 که دي دادولت نـــــگاه کړته بادشاه بې

⁷³ بې = به بې

⁷⁴ کيقباد: دايران افسانوي پاچا چې وايي سل کاله يې په خورا عياشي کي پاچهي کړې وه (غياث)
 دقيانوس: يو ظالم پاچا و چې وايي اصحاب کهف دده له بېرې له ښاره وتلي و او په غار کي پټ سوي وو
 (غياث)

⁷⁵ تموس: دگرمۍ موسم. دکندهار پښتانه تمونښ ورته وايي.

دملا اميرديوان

مــقابل دي نه وينــمه چين وروس
 سنگ پارس که داخل په لــوی بازارکړې
 خدای به درکړي خوشحالي تــرنوعروس
 تکلیفات دشــرعي پند پر خپل سرکړه
 (ملا اميره) بې تکلیفه لرگی نه کېږي ابنوس

په صیقل ســره گناه کــړه دزړه تراش
 د توحید پــه نور غایب کــړه بد خفاش
 که صادق یې اــمرونهی کــړه محکمه
 په قــرآن کي نقش کــړي دئ نقاش
 خــو باطله مــد عاد د بنمن نه کړې
 مــد عاد د بنمن دئ پــه شرعه پاش
 ته آئینه دشــرع نسه⁷⁶ و خپل مخ ته
 ستا عیبونه به بــکاره شي بې تلاش
 هــر بنده چي پــه اخلاص بندگي نه که
 په قیامت بــه شرمنده وي مخ یې خراش
 هــر بادشاه چي پر سپاه دولت بسیارکړي
 هــر سپاهي وي تېر تر سرهم تر معاش
 (ملا اميره) د ون هـمته تــر هر چایې
 هـسي کم یې د دنیا تــر ادنی ماش

په حصول دمقصود تل گــرزي دروېش
 پرې بــه نه زدي خپل مقصود په زړه دلرېش
 ترک وهــلې ده دنیا د خدای دوستانو
 تر دنیا تېر شــو و محبت د خدای ورپېش

دملا اميرديوان

بي له جذبه دوه جهان كله هېرېږي
 كه مـ جذوب شوې له تاپاته گاوومېش
 طريقه و عشق ته جذب الهي ده
 ته عاشق يې كه رب جذب كئ⁷⁷ درپېش
 كه عاشق شوې دغه لوى فضل درب ده
 داسـم ذات په تبغ زخمي زړه همېش
 دخداى اسم ده ساكرتابه مسكور كړي
 يك بيني ويك خو اني به كړي ستاكېش
 متنفر به له مخلـوق ظاهرباطن شې
 كع دي ياروي كه اشـنـاوي كه دي خوېش
 ښه بيان د جذب عشق ده مـوـمنـانو
 (ملا امير) يې بيان وكئ⁷⁸ خيراندېش

په خپل ژوند چي خپل يار نه كړې فراموش
 خپل يار بـلـولـه تابه كاندي زرین پوښ
 و عاشق ته د معشوق صفت شكروي
 په ظاهره وي آرام باطن پـه جـوش
 په خپل عشق د طاعت بار پر معشوق سپك شي
 پروانه كه د دنيا پـه خـريد فروش
 عشق هـغـه دئ چي پر شرع موافق وي
 مخاف له شـرـيعـته شيطاني حق فراموش
 نه ده چا ميندلى عشق پـه كـسـب جـانـه
 دالباس دهغه چاده چي يې رب كاندي وروپوش
 دديداردي طلبگار عاشـقـان واره

⁷⁷ كئ = كړئ

⁷⁸ وكئ = وكړئ

دملا اميرديوان

همېشه وي سرگرځـردان گرزي مدهوش
 (ملا اميره) که صادق يې پـه طلب کښي
 شب وروزد جفا زهـرکړه ته نـوش
 همېشه بيان د عشق کـړه (ملا اميره)⁷⁹
 په بيان کښي دي ثـواب ده نه شي خموش

ز مـا د زړه خيال تېرېده کاندې ترعرش
 ارام نه که د دنيا پـرفـاني فرش
 ستاد عـشق له برکته مستغني شـوم
 دوه جـهانه راته هيڅ شـوه لکه قرش⁸⁰
 راڅخه هېر دهر شي خوند شي په دهان کښي
 نه پـوهېږم چي داتـلخ ده او که ترش⁸¹
 چي د عشق په اورمي سـوی دل و جان ده
 جنگ آسان شـود اورس⁸² هم د حبش
 ستاد عشق په جامو هسي مست خـماريم
 دنا کس اوس منت باريـم هم بارکش
 رقيبـان راتـه ولاړ ستا په کوڅه کښي
 پرورم مانـوش کـړي دی ستا برش
 دوي چشـماني مي خلور شوې ستا په لوري
 منتظر درتـه ولاړيـم په جنبش
 توکل پر خپل خـالق کړه (ملا اميره)
 خپل خـالق بيا له تا کاندې سوال پرسش

⁷⁹ اصل: ... ملا اميره فقيره

⁸⁰ قرش: ديوې سکې نوم دی.

⁸¹ اصل: ... داتلخ ده که شیرين ده که ترش

⁸² شاعر دلته (اورس = روس) له عامه محاورې سره سم راوړی دی.

دملا امیردیوان

دخپل یار طلب کـــوه تل پـــه اخلاص
 ځان غوټه کـــړه په دریاب لکه غواص
 عاقبت بـــه درپیدا کـــړي ترسرتېره
 ته بـــه شې په دغـــه درکلان خواص
 که دي ســـرله تنه بېل په غواصۍ شي
 په عقبا بـــه پیدا کـــړي دسرقصا ص
 په طلب کښي دوصال که څـــوک فناشي
 رب به ورکـــړي درجه دخاص الخاص
 په تـــقوا و په اذکار زړه نـــرم کېږي
 پـــه مثال لکه چي نـــرم ده رصا ص⁸⁸
 راشه پرېږده دادنیا طلب دیار کـــړه
 ته مسلـــم یې نه ولید بن عاص
 ددنیا مـــحبت حـــجاب ده (ملا امیره)
 راشه ترکه دادنیا کـــړه په اخلاص

دمعشوق دربار له ځـــم لـــرمه عرض
 که نـــقاب له مخه واخـــلي سرعوض
 زه عـــاشق یم منتظر ســـتاو دیدن ته
 ستا په دید ستا پـــه رضا لـــرم غرض
 که عـــطاراته دیدن کـــړي زما صنمه
 زه څـــو شحال یم که وړیا وي که په قرض
 بې له تامي هیڅ مـــقصود په زړه کښي نشته
 پر عـــاشق باندي طلب دمعشوق فرض
 عـــاشقان پـــه هجران سوي دي دلبره
 آرام نه کـــړي یو ساعت پرزمین ارض

⁸³ رصاص: قلعي (بیورازفلز).

دملا اميرديوان

هغه څوک چي توانگر په قناعت شي
زړه يې خلاص شي د دنيا له سخت مرض
دانا يانول سره لپاره بس ده⁸⁴
(ملا اميره) جا هلان دي په زړه قبض

وخپل ياروتسه ژړاده زمافقط
توکل پرتا، نه پرېل چاده زمافقط
نبسه مي يارنبسه يې ديدارده بې مثاله
ستاديدار تسه ډېره تمنداده زمافقط
محروم ستاله ديداره هغه څوک دي
چي کافروي دی د بنمن ستاده زمافقط
تل د زړه ډېگ په جوش د عشق په اور
ترچشمانو مي خوناب گاه وبيگاه ده زمافقط
پخته کار عاشقان موج لکه درياب کړي
ځني ورک ځان جهان محبت پرتاده زمافقط
منصفان که انصاف وکړي په خپل ځان کښي
هيڅ منت به نه پرتاونه پرماده زمافقط
په عالم کښي منت بار شوي (ملا اميره)
د تهمت په پېټي ماته شوې ملاده زمافقط

څوبه گرز مه ژوندی پرد ا بساط
طمع نه کړم چي پيدا به کړم نشاط
شيرين عمر په غفلت را باندي تېر شو
نه مي وکړه بڼه تقوا و احتياط⁸⁵

⁸⁴ اصل: ... لپاره بس وکافي ده

⁸⁵ اصل: ... بڼه تقوا و عبادت احتياط

دملا امیردیوان

دنیا خای د کوچ و بار هیخ باورنشته
 وداناته ده خـرگند لکه رباط
 زندگی کـپه واره صرف په عبادت کنبی
 تېر بـه شې د باد په شان پر پل صراط
 هیخ عـاشق به له رقیبه وېره نه کړای
 که له یار سره یې نه وای اختلاط⁸⁶
 د اسم ذات په تېره تیغ کـپه زړه دو نیمه
 (ملا امیره) ډېر بـه خو کړې انبساط

د عشق بار زمـپه شاده سخت غلیظ
 راته جوړه تـماشاده بخت غلیظ
 عاشقانو ته یې دام د زلفو ایښی
 عاشق بند شـو و تر دابند نشست غلیظ
 بد عـمل راته رقیب شو زما وځان ته
 نیک عمل ده زما وځان ته تخت غلیظ
 دغه تخت مې د باد شاه پر تخت بالاده
 وړې نه کـم زما تخت ته بخت غلیظ
 راڅخه هېر دیار محبت کـپه دوه جهانه
 همېش سپورد عشق پـر آس یم سخت غلیظ
 نن تناب دو صـال تینگ نسه محکمه
 دا تناب ده ډـر دیار مخت غلیظ
 عروه الـو ثقی رب بللی خپل قرآن ده
 ته عامل شه (ملا امیره) د قرآن نوشت غلیظ⁸⁷

⁸⁶ اصل: ... که له یار سره یې نه وای سروکار و اختلاط

⁸⁷ په اصل کې ورته کنبلي دي: هرچه در قرآن نوشته شده است، همه احکام محکم است.

دملا اميرديوان

زه طامع يـم دديدار لـرمه طمع
 زه بلبل يـم دگلـزار لـرمه طمع
 سياحـان چي سياحت پرزمين کاندي
 زه سياح يـم دبـهار لـرمه طمع
 جوش خروش د عاشقانو په سينه کښي
 زه عاشق د فيض انـوار لـرمه طمع
 چي تشهيراختياروي هـغه خامـان دي
 زه پخته د گـمناميه، د قرار لـرمه طمع
 نابالـغ فقيران ډېر دي، پيري کاندي
 زه بالـغ د بـڼه رفتار لـرمه طمع
 په طريقت کښي نابالـغ ډېر کسان دي
 زه بالغ د طريقت يـم د دستار لـرمه طمع
 کمينه بنده دخـداي (ملا اميره) فقيره
 د تاخـون په وينو سور لکه انار لـرمه طمع

دلـاله په شـان ز مـاده د زړه داغ
 سـتاد عشق له غـمو، نه لرم فراغ
 د بلبل په شـان طلب کـوم د گلو
 که مي وليـداي ديار د حسن باغ
 که صدف رنگه سينه شو هـ د چا صافه
 په صدف کښي در روښـان وي لکه چراغ
 د حقيقت پـر گلستان بلبلان گـرزي
 کله بـڼايي چي ورگډ بـه شي تورزاغ
 (ملا امير) غريب درد منده ستا په عشق کښي
 په وصال سرې⁸⁸ معطر کـړه جان دماغ

88 سرې = سره بېې

دملا اميرديوان

خداي دي نه کاهيخ مسلم له عشقه صاف
 چي له عشقه وي خـالي ، ده بي انصاف
 هرمومن ايـمان راوړي په خپل عشق ده
 دکافرو چي عشق نه وحساب نه شوه له اشراف
 دجاهـلو رجـوع کله شي وعشق ته
 عاشقان دخپل زرگي کاندي طواف
 له ازله قاسـم کـري بـنه قسمت ده
 کافـران به په عـذاب مومن معاف
 پرزاهـد وباندي سپک بارد طاعت ده
 سبب داده پـرمحفوظ بي ده عشق چاف⁸⁹
 هـغه چاته چي طاعت مرغوب محبوب شي
 داهـمه ده واره عشق ، وکـړه انصاف
 دزاهـد وکفاف قـوت ولايموت دي
 پـه زيادت بي حکـم کـږي داسراف
 سرگـردان اهل دنيا دي په طلب کنبی
 مـورپه نه شي مگر خـاک شوشکم ناف
 خـداي دي صبرقناعت زماروزي کړي
 (مـلاميره) لـه خپل نفسه کړه خلاف

که صـادق بي له گناه کـړه خان حنيف
 په تـقوا و عبادت کـړه نفس ضعيف
 دنیکانـو محبت دـخان عادت کړه
 خـداي دي نه کاندې گـمراه دچا حريف
 دجاهـلو له صحبتـه بـعيد گـرزه
 په صحبت بـه دنیکانـو شـي لطيف

89 ښايي چاپ وي ؟

د ملا امیر دیوان

عشق بازي له ميانه واخـ _____ له که دانا يې
په خپل ځـان کـ _____ په جامه د عشق لفيف
پـه ويل د محققانـ _____ و فـهم وکړه
هـر گـفتن يې تـر مـرجان و در ظريف
هـر کـامل له خپله سـوزه تصنيـف کړي
نا قابل ده (مـلا امير) کـوي تصنيـف

ما چي و خـوړل د يـا ر د لاس ترياق
را خـڅه ورک شـو و وخت د صبح ودا شراق
ستاله حبه ما سيواشـوه فـر امو شه
بيا پـه ياد د يار شيرين دهـان بـزاق⁹⁰
سرگردان و پای دوان شوم په عالم کـنـبي
د عشق آس مي خابک وليد تـر براق
چي وصال مي د دلبرپه کـوڅه وشو
دا خـلاص پـر ميدان پاته شومه طاق
له هـغه پس خوشحالي شوله راپـېـښه
بيامي وليد ځان جـهـان شومـه آفاق⁹¹
په ظاهر صورت مشغول يم له عالمـه
ذمـيمه شـوله بدل پـه نېک اخلاق
(مـلا امير) ده مـدرس د عشق په علم
دهـر بـيت ثواب دې⁹² د پـر شي تر عـتاق⁹³

سـتاد و صل د گلشن زمـا اشتياق

⁹⁰ بزاق: دخولي نارو ته وايي. کله کله دخولي په معنا هم کارېږي.

⁹¹ په اصل کې ورته کنبلي دي: برهوش آدم

⁹² دې = دي يې

⁹³ عتاق: د مينځواو مريانو آزادول

د ملا امیر دیوان

څه به وایم د هجران د لوی فراق
زه تر سرو تر مال و خپل جانان ته
خدای دي نه کاندې زما قـول په نفاق
په ژړا سره زما بـوتې کاني ژاړې
خلاف نه ده د معشوق عاشق مشتاق
بد عمل زما حجاب دیار له مخ شو
ورکـېده دي د حـجاب په نیک اوراق
د تـو حید په دریاب غرق شه حجاب نشته
نـه وصال بـه دي روزي کاندې رزاق
د قسمت بـرخي و هر چاته رسېږي
منتظر ورته ولاړ دي تـول عشاق
دوه جـهان چي له تـا هیر شوه (ملا امیر)
څه په کاردی خـراسان ملک د عراق

بې جذب الهي به څوک پیدا کړي د زړه چاک
هغه به مجذوب کېږي چي یې رب که سینه پاک
عامل د شریعت شه ته خضوع و انقیاد کړه
تمثیل د امر کاندې زیاتي نه لری هیڅ واک
که فضل درب وشي تابه کي⁹⁴ شاه شاهان
رتبه د عشق به در شي تابه کي⁹⁵ خس و خاشاک
هغه (مي) بختورده چي دی تېر تر نام و ننگ شي
محکمه شریعت وي پخپل دین کښي وي چالاک
د عشق مثال غمی ده دوه جهان قیمت نه دی
فرض (يې) پتېده دي چي له تانه شي بېباک

⁹⁴ کي = کړي

⁹⁵ کي = کړي

دملا اميرديوان

گوره هرزارع چي تخم خرڼه که په مخکه
حرام باندي خرمن دئ هم ثمر و هم خوراک
حال داليا و گذشته و وپسه داشان و
په درون کښې جوش خروش ودهيچانه وادراک
خامان هغه کسان دي چي ظاهر جوش و خروش وي
نه وي دی تېر شوی ترننه سره افلاک
روح دده محبوس وي په ناسوت په ملکوت کښي
ذيقه يې سينه وي غريب گرزي گريوان چاک
خپل نفس ورته وايي تر تانسته (هيڅ) ذا کربل
که دی په دا غلط شوتلخ يې کئ شیرين باغ ناک
بسکه (ملا اميره) څه ويل دي ترخوله خېږي
فقيران دز ماني دي مبتلا څه ورته شا ک

من وعــن د کتاب ورک دهغه چاشي
چي د عشق دودونې⁹⁶ برشي تر د اووه سماک
درې ذکره په حديث کښي بيان شوي که خبر يې
يومي لساني دويـم قلبي دريم روحي ثناک
لساني مي لقلقه ده قلبي ذکر و سوسه ده
روحي مشاهـده ده در سول په قول پاک
فرحت دروحي ډېر دئ که پـرو رغي سالک
پـر (ملا امير) چي راغی همېشه ده فرحناک

هر مريد دي خپل شيخ بـولي پير کامل
تابـه کاندې و مقصود تـه پيرو اصل
سست يقين که مـريدي دواصل و که

⁹⁶ دودونې = دودونه ئې (لوگي ئې)

دملا امیردیوان

دی به پاته معرا⁹⁷ شي بي حاصل
 اول شرط دمريدي مي خپل يقين ده
 كه شرط ترك شي مشروط پاته شي عاطل
 پر ناقص كه كامل يقين خووك و كه
 ستاد پاره به ناقص پير شي كامل
 هر مريدي و خپل شيخ ته تسليم كاندي
 په دغه تسليم به شي بالغ عاقل
 جماعت ورد وظيفه پر خان لازم كړه
 تقوا خوي كړه دگناه نه شي عامل
 د سلوك بيان مي كړي په پښتو دئ
 (ملا اميره) فرق كوه د حق باطل

رانبكاره شوه داشنای حسن جميل
 محسنات د دنيا شوه خوار و ذليل
 بنيايستي د دواړو كوونو سر كوزي كه
 چي بي وليد زما ديار حسن اصيل
 په كامل صفت موصوف زما دلبر ده
 خووك به نه وكي⁹⁸ سيالي كثير قليل
 ترچشمانومي خونا ب ستاله فراقه
 نه پوهېږم چي قصير شي كه طويل
 په طلب دخپل جانان يم سرگردانه
 پرې بي نه ږدم كه غرق شم په رود نيل
 سرو مال زما فديه تر خپل جانان ده
 (ملا اميره) صادق شه مه كړه تعطيل

⁹⁷ معرا: لوڅ لپړ

⁹⁸ وكي = وکړي

دملا اميرديوان

ستا ووصل ته حيران ده زمادل
 شين تو تي دگلستان ده زمادل
 له فلکله سنگ رېزي راباندي اورې
 سرگردانه پرزمين هم پراسمان ده زمادل⁹⁹
 خوب خندا راخخه ورک ديارپه مينه
 خودبه ژاري په طلب دخپل جانان ده زمادل
 پر عاشق دمعشوق کله دلسوزي شي
 دلسوزۍ مهرباني ته نگران ده زمادل
 غم د عشق راخخه هېرکړه نورغمونه
 ستاله غمه سرگردان هم نالان ده زمادل
 دظاهـر د بنمن که زرتوري په لاس وي
 هيڅ باک نشته په عذاب له نفس شيطان ده زمادل
 بندي کړي دي دهجرپه زندان يم
 متنفرله اختلاطه دانسان ده زمادل
 ځان ملبوس د بې ننگيه په لباس کړه
 (ملا اميره) له جهان خخه ترسان ده زمادل

د ساقی له برکته ملک گلزاروینم
 پررگلانو د بلبلو چوڼهاروینم
 زه بلبل ستادگلشن یـم بل گلشن څه کوم
 څـزان نشته ستاگلشن همېش بهاروینم
 هرگلشن لـره څـزان شته له فلکه
 په اـمان زه ستاگلشن له هراضراروینم
 عاشقان مي بلبان دياردباغ دي
 ساکنان (مي) عاشقان زاغان فراروینم

⁹⁹ تردې نيم بيتي وروسته دوهم نيم بيتي څلورڅپې زيات دي.

د ملا امیر دیوان

نـو شته مي پر محفوظ دفتر د عشق ده
تسلسل د عاشقان واريه واريڼم
مو منانو موني په عشق پيدا کړه
په عقبایي لویه گټه د دیدار وینم
له دیدار څخه محروم ټول کافران دي
عشق بې نشته دوی مقهوره د قهار وینم
بښه شیرین بیان د عشق ده (ملا امیر)
راشه وخت کوته دئ اوس تلوار وینم

خدای را کړی پاکیزه دین د اسلام
دغه رحم درحمان ده لوی انعام
جماعت مي طریقه د پاک رسول ده
خبردار شه لمونځ ونه کړې بې امام
تارکان د جماعت به شرمند وي
په عقبابښه مختورن وي هم بدنام
تل درود واسـتـغفار وایـه په ژبه
شفاعت به دي روزي شي د نبي خیر الانام
توکل تقوا همېش پرځان لازم کړه
د بښمن بند کړه د خضوع په محکم دام
بیامنقاد د خپل پادشاه شه که دانایي
محکومي ته همېشه کړه د حکام
(ملا امیر) غریب دوعا گوی دهر مومن ده
خصوصاً د خپل پادشاه هر صبح وشام

د یار دیدلره ورځم بې پروبال یم
له دیدنه بې شرمېږم بې جمال یم

دملا امیردیوان

زه غلام یم بېکاره دیار په کار کښي
 کم همته بد هنره بد خصال یم
 بندگي دي قبلوم پر دوه چشمانو
 یاره ته مي کړه قبول زه ډېر ملال یم
 رقیبانو سرگردان کړم په عالم کښي
 ستاد ربار لره درختم بند په جنجال یم
 در قیپ له هـمراهی مي سل توبې دي
 نادیده یار مین کړي پرشین خال یم
 کیمیاگر (دي) دکیمیا په طلب گري
 دیار وصل زمـاکیمیا په قیل وقال یم
 عاشقان کیمیاگران طلب دیار کړي
 که غافل شوم له طلبه بد فعال یم
 دتغیر تبدیل لار نشته زمـاویار ته
 په طلب بېي دوصلت و دوصلال یم
 حیران پر مه وځان (ته) و جهان ته
 ولي ورک ځان و جهان شوبې کمال یم
 زه منکر له بندگي دنفس شیطان یمه
 (ملا امیر محمد) بـنده دذوالجلال یم

په ظاهر غریب ملا باطن ملنگ یم
 په اسم ذات سـره خوشبویه تر لونگ یم
 لوی اقلیم د مومن زړه ده بې پایانه
 وربې¹⁰⁰ نه کړم له غماز سره په جنگ یم
 که لښکر د دښمن ډېر ده هیڅ باک نشته
 پنځه غشي مي په لاس ناست پر پلنگ یم

100 وربې = ورپه بې

دملا اميرديوان

پنڄه غشي مي پنڄه فـرض لمونځونه
 ڪه ماتيـنگ ڪـه زه ولاڊيار پرننگ يم
 ديارنگ مي جـماعت دپاک رسول ده
 مومنان بي¹⁰¹ تينگـو و زه ناصح لنگ يم
 پاک مسجد مي ده پالنگ مورباندي ناست يو
 پري بي نه ڊم ڪه هرڇوپه صورت خورنگ يم
 ڪه وصال له ياره غـوارې لارده ده
 ڪه مي تينگه ڪـه دالار بادشاه اورنگ يم
 افضل ڪري خدای زمـور دين ترڪل اديانو
 ڪه عامل دشريعت شـوم زه خوش رنگ يم
 ستاد عشق له زخمه سورلڪه سورگل يم
 عاشقان دي واره سـره ، نه چي زه رنگ يم
 دو صال طلب لازم پـرمـما غريب ده
 دهجران په اوردي سوي خـوار پتنگ يم
 همراهي دبي دينانو په کارنه ده
 بهتر د اچي له بي دينو څخه پرځنگ يم
 ڪه رويت مي په نصيب ستاله جمال شي
 خورند سـربه همپشه لکه متنـگ¹⁰² يم
 دسراج الملت والدين بنـه دبدبه ده
 (ملا امير) دده دو عاگوي نه دپرننگ يم

کباب ڪـري دئ زمـاره اوردهجران
 دغه اورهـجران ديار غواړم تاوان
 په عوض کښي وصال غواړمه جانانه

¹⁰¹ بي = به بي

¹⁰² متنـگ : ڪمند ته وايي (ظفر اللغات) او ڪمند دلومي په معنا دلته له بيت سره سرلکوي.

دملا اميرديوان

که وصال معاوضه شي نشته زيان
 معشوقه له عاشقانو حجاب نه شي
 دا ادب ده د عاشق معشوق ترميان
 که عاشق لهره سل روح د خان پيداشي
 همگي به کي¹⁰³ فديده تر خپل جانان
 پسه دنيا کښي يې بل حب و مقصود نه وي
 کل مقصود يې وي دلبر، ژاري حيران
 هغه خوک چي پسه نظر د معشوق نیک شي
 بيا يې سپور کاندې د عشق پر آس دوان
 د دنيا نام ننگ واره ځني هېر شي
 پروانه کړي د دنيا په سودو زيان
 کل همت يې وي مصروف ديار په حب کښي
 بل حب نه کړي صادقان دي عاشقان
 پسه بيان د عشق شيرين مي روح و جان شو
 (ملا اميره) درپاشه پرسپين ميدان

ستاله غمه راته اوردئ کل زمين
 بې مثال ده زماد لبر مخ بې رنگين
 محبت زما و سويله ده و وصال ته
 رقيبانه و راته کړي دئ کمين
 بل اسباب د عاشق نشته بې له عشقه
 د عشق اور به و سوځي رقيب لعين
 بې تکليفه هېڅ قاصد مقصود نه مومي
 سرگردان دي قاصدان په زړه غمگين
 اومي غوښي چي په دېگ کښي جوش ونه که

103 کي = کړي

دملا اميرديوان

وېې نه خوړي که غني وي که مسکين
چي پخته د عشق په اور کښي عاشق نه شي
حساب نه ده په رتبه دکاملين
د خامانو خامکاري سوزو وگدا زده
تل به ژاري دی بعید وي له تمکين
په بيان د (ملا امير) هغه پوهېږي
چي سالک وي پخته کار زړه يې وي سپين

په تناب د زلفو بند یم د جانان
نه خلاصېږم که بنډمه دوه جهان
هیڅ مي وېره له رقیبه غماز نه شي
پر خوان وینمه پیره د تور زلفان
شش طرفه فیوضات د جانان اوري
خالي نه ده هیڅ آفاق زمین اسمان
عاشقان همېش په غم کښي خوشحالي که
وصال غواړي پروا، نه کړي په هجران
که نن گوري تورو سپين ديار په خط کي
ته عامل شل شه همېشه گرز ترسان
نه حسب نه به نسب د چاپه کار شي
چي حاضر شي د محشر په لوی میدان
خوشحالي د نیک عمل ده ونيکانو
بد عمل به غمگیني شي دعصيان
که رضاد جانان غواړي رضا پرېږده
که جانان له تارضا شوڅه په کار حورو غلمان¹⁰⁴
درضاد ي طلبگار زه خو اړ بنده یم

¹⁰⁴ د انیم بیټی ترنور وڅلورڅپې اوږد دی.

دملا اميرديوان

(ملا امير) ده گناه کار غواړي غفران

چي خالق تخليق وکړئ¹⁰⁵ ز مـــــاد ژوندون
 بيا عاشق يې پر ځان کړم راغی بېلتون
 په خپل عشق ســـــره طالب زه دو صال شوم
 شب وروزي م سرگـــــردان په جگر خون
 نه پوهېږم ز مـــــاپه باب قلم څه کنبلي
 چي يو غـــــم وي نوشته که پـــــه زرگون
 که مي ورکه خـــــوب خندا شوه ستاله حبه
 پـــــه کار نـــــه دي د دنيا پر نعمتون
 نـــــور غـــــمونه راڅخه هېر ديار غموکړه
 يار نيولی دئ له مـــــخ ســـــل حجابون
 محرمات شېهناک شـــــوه سل حجابه
 له مذکـــــوره تقـــــوا کاندې صالحون
 په نصيب د عـــــاشقانـــــو عجز و نياز ده
 ديار حـــــب د عـــــاشقانـــــو د ژوندون
 تل مشغول ديار پـــــه وصل صادقان دي
 سمندر غـــــوندي ساکن اور يې مسکون
 تمام صورت مي ستاد عشق په اور کباب شو
 (ملا اميره) تالـــــه اورد عشق صابون

معشوقـــــان د عـــــاشقانـــــو قاتلان
 بې تقصيره ځني يـــــوسي دل و جان
 په عالم کنبې سرگـــــردان گريان وي
 بيا يې قـــــوت وي د زړه وينه دخپل ځان

¹⁰⁵ وکړئ = وکړئ

دملا اميرديوان

خني ورک صبر و سکون ديار په مينه
 همپشه يې اوښکي ځي تر دوه چشمان
 بې غمي شي پر حرامه په دنيا کښي
 دفراق او ښکوتر ځان وگرېوان
 دوه جـهانه خني هېر شي بې دلـبره
 سرو مال کـري صدقه تر خپل جانان
 په کـوڅه ديار ولاړې نام و ننگ وي
 مـرتبه يې وي بلنده تـراسـمان
 په اول کښي محبت بيا گـمنامي ده
 (ملا اميره) گـمنام شه که يې پوهان

له هـجرانه همپش ژاړم پـه نارو
 ديار ديد پر مـاشيرين، تر قند مسرو
 درقيب پـه محبوسـي به هيڅ بندنه شم
 زه محبوس يـم دخپل يار په زولنو
 چي يې تـوري زلفي بيا پر مخ خپرې کړې
 عاشقان سينه سوزان په اند پښنو
 رقيب يې راته کښېنول په څنگ کښي
 اوس مي ولي په تـکړو¹⁰⁶ په سنگ رېزو
 بـدبختي درقيب داوه لـه اوله
 چي يې ذات دده پيدا کړ لـه اورو
 بيا يې وکړ تـکبر پـه سجده کښي
 په کار نه شـو عبادت د ډېر کلو
 رقيب يې دښـمنان د پاک ايمان دي
 (ملا امير محمد) خـغله په گامو

¹⁰⁶ کټ مټ وليکل سو

دملا اميرديوان

خال دي ايڻي دئ پــــه ميان ڪنبي دابرو
 نن مجنون غوندي عــــذاب ڪر مه ليلو
 ودر بارتــــه دي ملنگ پــــردوهه ناست يم
 ولا ڀه نه شــــم مگر ديدرا ڪر ڀي خيالو
 منتظر دي دديــــدن لکه بلبل يــــم
 خوبه گــــر زمه محرومــــه له ڪتو
 ياره جــــور ڀه شڪوفه پــــه زمستان ڪر ڀه
 او ڪه نه وي جان دــــم غ مي ڪر ڀه خوشبو
 جــــد ايي ديار ترخه وصال شيرين ده
 ڪه يــــو خله وصال ڪاندي نن پېرزو
 عاشقان دي شــــه بازان ديار ڀه مينه
 سرگــــردان دي پر زمين پر لــــو يو غو
 ربه روي ستاد دوستانــــوم ي درو ڀي
 عاشقان ڪــــر ڀه منور ڀه انوارو
 ستاد عــــفو مقام پت له هــــره چاده
 (ملا اميره) عــــفو غوا ڀه په زارو¹⁰⁷

زمــــاپه زڙه يارد عشق اورولگاوو¹⁰⁸
 بيبي روح راخه يوو ڀه غم بي نورولگاوو
 خوشحالي دزندگي را پوري غم شوه
 غم بي دروننده هجران زور پرما پورولگاوو
 دنفس باغ مي ســــتاد عشق ڀه اورا ڀه شو

¹⁰⁷ په مقطع کي لڙهه تصرف سوي دئ. په اصل کي داسي وه:

ستاد عفو مقام پت له هره چاده زماد لڙهه

ملا اميره عفو غوا ڀه چر ڀه زارو

¹⁰⁸ شاعر (ولگاوو) دخپلي لهجي سره سم ڪنبي دئ اوسني ليکدود بي (ولگاوو) دئ.

دملا اميرديوان

یک بینۍ یکجهتی بیا پرما زروولگا و
 مجوف زړگی می ډک په سل فکرو و
 د توحید په نور شو ډک عجب یې شور و لگا و
 رقیبان حیران ولاړ زما و حال ته
 د توحید نور می پیره په رقیب او رو لگا و
 د معشوق په طلب ستړي عاشقان ده
 (ملا امیر) می په طلب سرخیل گورو لگا و

راشئ ——— مونانو دخپل رب ثنا گو یی کوو
 محکمه پر خپل دین شو بادشاه ته دوعا گو یی کوو
 راغلي اروسان دي دوی وموږو ته حیران دي¹⁰⁹
 غیرت د دین به وکړو موږ به هم پهلواني کوو
 حیات دي زموږ بادشاه وي کل اسباب برابر وینم
 قتل به کفار کړو موږ پر دوی شمشیر بازي کوو
 پر خلافت د چار یار دي محکم زموږ بادشاه وي
 مغلوب دي کافران شي چي پر دوی موږ غالبی کوو
 بد بخته کافران دي نا امید له قرآن دي
 فتح به خدای را کړي د قرآن موږ پیروي کوو
 انگریز که اروسان دي زموږ جنگ خنځه ترسان دي
 مومنان ټول شیران دي اوس پر دوی به چا بکي کوو
 ترسان می اروسان دي دلاوره مومنان دي
 غازیان منتظران دي موږو دوی ته کار سازي کوو

¹⁰⁹ دامیر حبیب الله خان په وخت کي افغانستان ته دروسانو دراتگ خبره له تاریخي مدار کوسره سمه نه خپړي. دشاعر مراد به یاهه سیمه کي دبلشویکي نفوذ دخپريدو خطروي اودی به یې دروس دتجاوز په نامه تعبیروي او یاهه نو پر دقد باندې دروسانو پوځي تېري ته اشاره وي. دغه واقع دغازي امان الله خان د پاچهۍ په اووم کال پېښه سوې ده (۲۷ قوس ۱۳۰۴ ش) او په دې ډول نو تر دغه کاله پوري دشاعر ژوند هم یقیني کېدلای سي؟

دملا اميرديوان

کفار که هر خوډ بردی د دین عقل بی هېر دی
 بی جنگه بی نه پرېږدود خپل دین موږ غاوري کوو
 قاتلان که مقتولان شو که پاته پرمیدان شو
 سودمنده مومنان دي (ملا امیره) مو عظمي کوو

تريوسف ډېر بنایسته زمـوړ پيغمبرو
 ستاره ورته عاجـز شمس وقـمرو
 غلبه دنـوړيې تېره تـر هر چاوه
 په خـو بانو کښي څرگند لکه زیر لـمرو
 د و حدت له باغـه درخته رانـیکاره شوه
 نه بی مـثل پـر زمين لکه نښـترو
 د کـمال پـه مېوه پره دغه درخته
 مـو مـنـا نـو مـي نـوش کـړي بـه ثـمرو
 شا کـر ان د دې مېوې بـه سـر بلندوي
 تور زاغـان له دې مېوې خـخه کـورکـرو
 مومنان دي خدای غافل په دین کښي نه کړي
 غـافلان لـه خپله دینه گـاو و خـرو
 د طاعت بارچي بابا آدم پـه شا کـر
 مـو مـنـا نـو مـي ¹¹⁰ قبلوي بارد پـدرو
 مـو مـنـي ده نیکـنامي د عـقـبا گـټه
 مـو مـنـا نـو تـيـنـگه کـر په که مي ضررو
 د نبي پـر دین ثابت شـه (ملا امیره)
 سپی رقیب ثابتـه نه شـو لـوی خـطرو

ته آئینه دشـرع نـسه ¹¹¹ و خپل مخ ته ¹¹²

¹¹⁰ بی = به بی

د ملا امیر دیوان

ستا عیبونه به بنکاره شي ته نیکبخته که بدبخته
 نبسه طاعت و بندگي د پاک الله کړه
 له ریا څخه ځان ساته ، نفس بدبخته
 سره اورو نه دي پسه لاس د دښمنانو
 ستا طاعت و سړو مال سوځي یک لخته
 ستا په بهر کښي ښه کوټه په دولت¹¹³ ډکه
 بېغم نه شي دښمن ستاده په زړه سخته
 که ولاړ پخپل کوټه وي ترسهاره
 اوس بادشاه يې گویا ناست يې پر خپل تخته
 د تقوا تبغ پسه لاس ونیسه محکمه
 درایله به کي¹¹⁴ دښمن ستا تخت و بخته
 سرگردانه له خپل نفسه ډېر عالم ده
 (ملا امیره) جهادي شه مې پرېږده گرم ويخ ته

د دنیا که جستجوی پردا جهان که¹¹⁵
 که خدای هېروي آخرت لره تاوان که
 پر جهان باندي ژړا دیار له حبه
 د اژړا محبت دخدای دوستان که
 چي د عشق په تبغ يې غوڅ د زړگي سر شي
 د فراق په اوبنکو تر ځان وگرېوان که
 د صادق عاشق ژړا ده پخپل ځان کښي
 که مخلوق ته شي ظاهر د ځان نقصان که

¹¹¹ نسه = نیسه

¹¹² دا غزل په اصل کي د (ت) په ردیف کي . ماد (ه) ردیف ته را نقل کړه .

¹¹³ دولت دلته د دنیا په معنا راغلی دی .

¹¹⁴ کي = کړي

¹¹⁵ که = کا

دملا اميرديوان

دين دنيا سره ضد دين (دي) هيڅ شک نشته
 په يوه ځای او راوبه کله مکان که
 دادنيا که پخپل فکـر گلستان کړي
 عاقبت به يې خراب دمرگ خزان که
 منز دئ عشق دنفـس له خووی خصلته
 دامشکل ده چي ديدۀ څوک بې چشمان که
 جاهـلانـو په دنيا دين بدل کړي
 د دنيا هـر پرده نه که دين نسيان که
 که دانايي پـر خپل سرنيسه لاسونه
 وجاهل ته نصيحت پر عالمان که
 ناصحان که نصيحت د دين بيان کړي
 (ملا امير) به يې قبول پر دل و جان که

محبت د خداي دوستان بې خداي نه که
 په يوه زړه کښي به دوه محبت ځای نه که
 په ظاهر وړي له عالم باطن له حقه
 مشاهدۀ يې له خدايه بل رای نه که
 چي توانگـرد قناعت په خـزانۀ شي
 هيڅ گـذـر به د غنيانو په سـرای نه که
 احتياجي بې خـپله ربه دبل نه که
 روح و جـان به بې له خدايه فدای نه که
 عاشقان دي طالبان ديار د وصال
 که واصل شي و معشوق ته وای وای نه که
 په کـوڅه کښي د معشوق حيران ولاړوي
 خوښ خرم وي په حيرت کښي هم تلای نه که
 حال و قـال دي موافق شه (ملا امير)

دملا اميرديوان

سالکان دي خداي خودبين خودنمای نه که

جام دمی پیاپی نوش کره ما په ذوقونه
 زړه مي سوري لکه نی پــــه نغمو او اzone
 یارزمـا بي وفا پــــه جفائی عالمه
 نقصان کل زمـاخپل دگـنانه دریا بونه
 یارمي گل زه بلبل پــــه ژراپسي مـرمه
 دبلبل سینه تل تـرختلي خـارونه
 دلبري دلـجويي رهبري دي غـوارمه
 که ما خلاص په اخلاص کـړې دغم له بارونه
 ما غریب کـره بعید له شیطانه شديد
 بد لـوي سودايي پــــه دنيا جنتونه
 ما مريد کـره قـریب دگلشن عندليب
 ستا حبيب ســــتا مجيب پرنېندم سرما لونه
 ښه جلال ښه جـمال شين دي خال ده صنمه
 په ظهور دي خـراب د کفارو ملکونه
 ستا نظر شوو خنجر په مجروح مي ځگر
 سپين دي غـاښ و انوار په روښان اسمانونه
 ستا صديق ستا رفيق تر هـمه و شفيق
 یار غـار د سـردار د هجرت په مز لونه
 پتو لوـ خو بان افضلين مي جانان¹¹⁶
 بهـتري مـهـتري په آیات حدیثونه
 ستا ابلـق ترفـرق و تېرشوی مطلق
 ناز بردار ، راز کـردار ترجمه حجابونه

¹¹⁶ دانیم بیټی په لږ تصرف را نقل سوی دی. په اصل کې داسې و:
 پتو لوخو بان پرماگران افضلین مي جانان

دملا اميرديوان

دايان شـوعيان د(امير) پـه زبان
خـوش لسان درفشان دجانان صفتونه

د عشق اورمي پـر زړگي وکړه پوښتنه
زما پر حال په چابکي وکړه پوښتنه
شپږد اغـونه عشق را کړي پرسينه دي
د ازخـمونه دمـرگي وکړه پوښتنه
ورنـځـورتـه که دوا ديدن ورکړي
زما دوا ده پر هېزي وکړه پوښتنه
بيکاره غلام دياريم ورته ژاړم
نن د غلام پر بېکاري وکړه پوښتنه
هيڅ حاجت زمـا په کار و خدمت نشته
زما ژاړايار خوښوي وکړه پوښتنه
درقيب د لاسه ډرپـه زړه غـمجن يم
نن زما پر غمگيني وکړه پوښتنه
عشق جـهـاز شو گډ يې کړم په محبت کښي
ته مـهـربان شه پر غرقې وکړه پوښتنه
(ملا امير) پـه سپينه ږيره تل ژړا کړي
راشه زمـا پر غريبي وکړه پوښتنه

الماسي خنجر پـه لاس زمـا د دلبرده
عـاشقان پـه قتلوي دا يې هنرده
چي په برخه يې خـواري د سوز گداز شي
خـود به ژاړي چي زخمي يې د زړه سرده
هـغـه څوک چي وي بېغم ديار له فکـره
سـرې نه ده پـه مثال د گاو خـرده

د ملا امیر دیوان

د محبت په اوربې سـوـی په کلونو
چي وصال را باندي راغی نن اخترده
غلامي مي په اخلاص د کامل وکړه
اوس ما ذون شوم د کامل هل هسي نظرده
وخادم ته دمـ خدوم فيض رسېږي
هيڅ شک نشته درسـ ول دخولي خبرده
عاشقان (بې) وديدن ته هـ وسېږي
ځني پاتـه نام و تنگ و سيم وزرده
صادقان ديارپـه مينه هـغه څوک دي
چي پـه لاس (بې) همېشه د عشق دفترده
عامـ لان د شريعت مي فايضين دي
پاک الله ځني راضي هـ م پيغمبرده
عاشقان ترسرو مـال ويارته تېردي
چي ليدلی بې جانـان په خپل بصرده
ديارميني تور کـودى کړم په جهان کښي
خاکساري مي جـ وړه کړې پر خپل سرده
گمنامي لـويه رتبه ده (ملا اميره)¹¹⁷
اختلاط د زمانې ډېرشـ وروشرده

که وصال داشنای غـ واپړې روغ دغه ده
بيا څه نه شي دمـ رگي سخته ناره ده
نن دي وارده چي راکب پـر خپل مرکب بې
له مـرکبه که شيوه شوې توره شپه ده
په تياره کښي څـوک رسېږي و مقصود ته ؟
لـوی مثال دئ نيکي واخله لارښکاره ده

¹¹⁷ اصل: گمنامي لويه رتبه ده ملا اميره فقيره.

د ملا اميرديوان

کــمبختان مي غــافلان ديار له ذکره
لــغزیده وي و خپل نفس ته مسخره ده
پــر همت د زاهدانو آفرين شه
نفس شيطان يې پــه عذاب ښه تماشه ده
پيروي د پاک قــرآن مو په نصيب کړې
چي همېش زموږ په خــو له وړدو ظيفه ده
په نصيب مــو شفاعت د پاک رسول کړې
پاک سبحان بې کي¹¹⁸ خوشحال کړې وعده ده
له دې خپلي بــد بختی خخه په عذاب يم
گيله نشته پر هــر چا مي توره شپه ده
هــر عاشق شيرين گفتم شيرين زبانه
ملا امير) مي درپاشي ډکې¹¹⁹ ســينه ده

هغه څوک چي صادقــان وي ستا په مينه
محبت بې¹²⁰ هــمېشه پر خپل يار وينه
اول حــال د سالک دادئ اي دروېشه
چي پــه حب کي دخپل شيخ به فناه شينه
حقيقت د حب يې هلته ظا هــر پرې
چي د پاک رــسول په شرعه عمل وينه
دويم حــال د صادق داده په محبت کښي
چي د پاک نبي پــه حب کښي فنا وينه
دريم حــال فنا فی الله بــولي طالبه
بې له ياره مــا ســوا کــل ترک وهينه

118 بې کي = به بې کړي

119 ډکې = ډکه بې

120 بې = به بې

دملا اميرديوان

هغه عشق نه دئ بل څه دئ دروغ وايي
چي خالي به له دې درو جو څوک وینه
هرچي لار د شريعت يې وي پرې ايښې
رهربرده شيطان اورتي¹²¹ څکوينه
که باوردي په آيات و حديث کېږي
ملحدي په طريقت کښي ډېره وینه
هغه څوک چي مستقيم پر شريعت شوه
په سپين مخ به آخرت لره ورځينه
خدايه عشق مي برابر پر شريعت کړې
چي مقام د موحدي مي روزي شينه
(ملا امير) غريب صادق کړې ستا په مينه
امان راکړې په توحيد کښي له لعينه

ستاد هجران په اورو سوی ارامي غواړمه¹²²
زړه مي زخمي داستاله لاسه دوايي غواړمه
دوايي وصل د جانان گنج نوري غواړمه
زه خوار مسکين یم بې تسکين زه دلجو بې غواړمه
ستاد محبت په درياب غرق صدف دري غواړمه
زه غواص تېر (يم) تر خپل سر اجرت قوي غواړمه
له دواړو کونويم بېغم روشندلي غواړمه
له پخته گانومي حساب کړې گمنامي غواړمه
سيرو سلوک راباندي تېر شو مقبولي غواړمه
نفس و شيطان مي دښمنان ستامهر باني غواړمه
زما مشرب د نقش بند پير مجددي غواړمه

¹²¹ اورتي = اورته يې

¹²² دې غزل ته پر سر کښلي دي: مناجات فقير ملا امير محمد

دملا اميرديوان

تاچند به ســـــوزيمه نور محمدي غواړمه
 در عشق تو سوختيم در و صلت رهنمايي غواړمه
 عمرم عبث گذشت در طاعت عمر ثاني غواړمه
 پيرمي اولاد د عـــــمر يار پير قريشي غواړمه
 (ملا امير) خوار يې دامنگير زې¹²³ غلامي غواړمه

په خـــــوبان و کښي کلانه راشه راشه
 ز مـــــاد زړه محبه گـــــرانه راشه راشه
 پيروي دي قبلـــــوم پـــــردو و چشمانو
 ته يې نور ز مـــــاد چشمانه راشه راشه
 ز ماد پير نـــــور به رهبر شي ستا تر نوره
 ستانور به شي رهبره تر سېحانه راشه راشه¹²⁴
 (دا) ستانـــــور ده و سيله ز ما و وصال ته
 تـــــه همېش پـــــرخيل رب گرانه راشه
 مـــــحبت ديارا فضل تـــــردوه جهانه
 ته يې ز مـــــاد زړه ارمـــــانه راشه راشه
 په کامل صفت موصوف تـــــر کل عالم يې
 باطن نـــــور ظاهـــــر انسانه راشه راشه
 ستا امت هـــــمېشه فـــــخر په تا کاندې
 تـــــه ســـــرداريې دنيا نه راشه راشه
 ډېر دي قـــــدر هم حرمت پر خيل خالق ده
 کـــــامل ميره دخـــــوبانه راشه راشه
 کمينه امتي ســـــتايم پاک رســـــوله
 زه (امير محمد) ســـــتاد غلامانه راشه راشه

¹²³ زې = زه يې

¹²⁴ دغه بيت درې ځېې زيات دئ. (هوتک)

د ملا امیر دیوان

عشق سړسري نه ده چې له سره دي بدرشي
محبت عارضې نه ده چې له زړه څخه بدرشي
بيان د عشق کومه و سالک ته يې بنيمه
مشتق له عشقيه دئ چې پيچان پرېل شجرشي
عشقيه مي هغه شی ده چې غالب شي پرگيا ه
ذات دگيا ه ورک شي عشقيه مي پراظهرشي
مثال د مومن داده که انصاف لري منصفه
که عشق باندې غالب شي ترگيا ه (بې) حال بترشي
عشق ده په دوه قسمه ته يې زده کړه اې سالکه
يومي رحمانې بل شیطاني که دي باورشي
شیطاني هغه ته وايي چې نقصان د شريعت وي
ناري تجلې ويني په غلط مي گاوو خرشي
رحماني هغه ته وايي چې پر شرع مستقيم وي
شوارق به دانوار فيوضات باندې مطرشي
تميز ددې دوو گران دئ د خطر ځای يې دغه ده
سالک به ترتيب پرې هغه څوک چې بختورشي
زه (ملا امير) فقير يم په بيتو کوم بيانونه
محنا ج زه دو عايم که پر ماد خداي نظرشي

بد بخته زمانه شو له طاعته غافلان دي
ودين ته يې شا کړې په دنيا پسې روان دي
بيدار شئ مومنان لوی سفر لرئ په مخه
نکیر منکر به در شي سوال جواب يې په ايمان دي
کامل که دي ايمان و هيڅ دي وېره خطر نشته

¹²⁵ عشق پيچان يورازگيا ه ده، چې پر نورو گلانور اتاوېږي.

دملا اميرديوان

راووزه ونيكي ته بد عمل دي دځان زيان دي
فهم وكه (اي) مومنه عاقبت دادنيا پاته
محصل دهرچا مرگ دي ځني پاته يتيمان دي
سپين زړه دي تورېري گناهونه دي ډېرېري
صيقل (بي) اسم ذات ده شريعت كه پراوراندې
پنځه روځي ژوندون دي عاقبت به روانېرو
ژاره (ملا اميره) نفس شيطان دي دبنمنان دي

يوه درخته يې نهال كړه په قدرت كښي¹²⁶
څلوربناخ (بي) وريدا كړه په زينت كښي
هر (يو) بناخ له گوناگون مېوې څخه پرده
زاغان ځني محروم بلبان گله په وصلت كښي
بلبلان چي همېشه پرگل مين ملامت نه دي
معطريې دل و جـ ا ن په حقيقت كښي
چي بلبل غـ و ن د ي صادق په مينه نه شي
دامشکل ده چي به گـ لـ شي په جنت كښي
ساكنان دهغي درختي هغه څوك دي
چي ترسرو تر مـ ا ل تېر شي په محبت كښي
مـ ثـ ا ل د درختي ذات دپاك حبيب ده
چاياران يې څلـ و ر بناخه په قربت كښي
بلبلان مي عـ ا شقان دخداي دوستان دي
رب وركړې خـ و شحالي په آخرت كښي
زاغان مي كـ ا فـ ران منكرالحق دي
محرومي شـ و لـ و ر پېښه په خلقت كښي
پـ ه اول كښي مي ابيات مـ غـ لـ ق ويلي

¹²⁶ داغزل په اصل كي د (نس) په ردیف كي وه.

دملا امیر دیوان

په آخريې معنی گوره په وضحت¹²⁷ کښي
 ربه سرو مال قـربان زما تر نبي کړې
 (ملا امير) غريب غلام تل په خدمت کښي
 عاشقان ديار جـفـا پـرو فـا بـولي
 (ملا امير) فقير مغموم ده په هجرت کښي

د خپل اشنای ديدن له تلمه په تلوار...
 زه خبر نه وم چي په مخه رقيبان راځي
 ديار دغم گـردو غبار زما پر ځان راځي
 ديار له عشقه مي خـوناب نن تر چشمان راځي
 (را) ميسريه وصال نه شي بې ژړا عالمه
 د فراق اوښکي مي بهېږي پر گربوان راځي
 دا دنيا که همگي گل وگلـزار شي
 عـاقبت به شي فـنا د مـرگ خزان راځي
 څه دغم ژوندون يې زما په قسمت را کړ
 بې له ياره د عشق دود مي تـر د هـان راځي
 زما په اوښکـو هـيڅ اثر پر جانان نه شي
 زما پر حال نن په ژړا زمين اسمان راځي
 سرگـردان و پايدوان پـر د ادنيايمه
 ترک به نه کړم ستا طلب که هر څو زيان راځي
 د جنت تـر گلـو زياتي تـماشـه ده
 چي مستغرق شم ديار فيض لکه باران راځي
 که وفانه کړې نن د ژوند رـمـق باقي ده
 او که نه وي (ملا امير) غـريب گريـان راځي

¹²⁷ وضحت = وضاحت ، څرگندتيا

دملا اميرديوان

ستا جـ فاده همپشه مـ اژ پوي
 رقيبـان پـه نصيحت مـا خندوي
 زه حيران يـم چي ژړا کـم که خندا کـم
 نه پـوهېږم چي يارز مـا څه خوښوي
 د جـرس له حـاله حال زما معلوم شو
 تر خندا ز مـا ژړا يـا ر قبلوي
 دا د نيا د ژړا ځـا ي چي بېغم نه شې
 ستا ژړا لـره اجـرت يار در کوي
 دا جـرت حساب مي خپله زندگي ده
 عـاقبت د صـورت حجاب پاره کوي
 د محشر پـه روځ به نـيک و بد نـيکاره شي
 دا نـا يـان مي نـيک پـه بد نه بدلوي
 آئينه د زړه صفا کـړه له هـر زنگه
 (ملا اميره) خدای رحـمان ده رحم کوي

عـاشقان دي بيماران پـه زړه زخمي
 د ديدن زکات غـواړي پـه مسکيني
 هيڅ حـاجت يې د دنيا په چاره نه وي
 نه پـه کار يې وي جنت غلمان حوري
 د خپل يار ديدن يې خـوښ تر دوه جهان وي
 قاسم کـړی بـه قسـمت دئ ازلي
 د توحيد د باغ مي هـر عـاشق بلبل ده
 و دې باغ تـه بل مـرغه لار نه لري
 د گـلانـوسـيل بي بـهاره نشته
 د ديدار روځ لـوی بـهاره کاملي
 په نصيب دي بـنه ديدار په لـوی بهار شه

د ملا امیر دیوان

(ملا امیره) جنت پرېږده د دیار شه محبتي¹²⁸

**

*

*

*

*

¹²⁸ تردې غزلي وروسته دنسخې په پای کې د (زما مقصود) رکاب راغلی دی، خو نسخه پرمه دې ځای نیمگړې ده اوزه نه پوهېږم چې څو پانې به یې لوبدلې وي (م. هوتک).

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library